~~[illegible] 2 Okt 1911~~ Malmö den 26 Okt

Wolanteren

Bena Karlsson Bok Karlsson

Fillhör Malmö

Hvstogaren N:o 15/4

Bena Bock Karlsson

Fillhör Hvstogaren

Wid 4 Skr

15 Karlsson

Malmö

Bolaget Ivesia

Malmö

Malmö den 24 Sept 1912

1

K

Ja
en aftä
mig en
jag tä
blomm
allra

2

Men gud
para. Men
ensam
bön ha
Kan hjäl

3

Som lina
Så tänker
Som fis
Likt stja

4

Hade jag d
Men dina d

1.

Kärleks - Visa.

1

Jag gick mig ensam ut
en afton att spatsera. jag gick
mig ensam ut för att promenera.
Jag tänkte fult och fast att
blommor plocka där. jag tänkte
allra mest på lilla vännen här

2

Men gud som danat har att man och hvina
para. Men likväl klagar jag att jag får
ensam vara. Men gud som hör min
bön han hjälper i all nöd
Han hjälper mig tills sist till lilla vännen här

3

Som lindarna bär lön uti de gröna lundar.
Så tänker jag uppå de ljuva kärlekstunder.
Som fiskarna i sand, som sand havets strand.
Likt stjärnorna utan tal himmelen den blå.

4

Hade jag dig aldrig set till freds jag då hade varit
Men dina ögon blå de hava mig bedraget.

2)

Jag sag din mun så söt, jag såg din kind sa röd
De hava nåvrat mig och om jag vore död.
Jag älskar dig näst Gud jag kan dig alldrig glömma
Så länge blodet varmt i minna ådror strammar.
Så länge andan kvar uti mit hjarta bor.
Jag kan ej glömma dig så lännge hjärdat slår.

6

Men än en gånng till min vän befalla.
Har tack hära du, för de karlekstunder alla,
Du var den forsta jag i värde älskatt har,
Den sisste bler du och till dess vi laggs i grav.

Slutskriven av. Volontärer
K. A. Karlsson
Malmö den. 2 juli. 1915

3)

En vis
För sissta
Jag tyd
Så där kan

I tre år
Och det
Ty då få
Och vakva
vil ha s

ja Malm
Och det

Sa hade

Ja mån g
Och vi ska

3.

5

Hussar — Wisa.

En visa[1] vill jag sjunga om flickorna i Malmö str,
För sissta mötet gör jag och tror det ej blir fler.
Jag tycker nu det kan gå an att lägga bort kostyme gn,
Så där kan fler ~~fler~~ försoka att tjäna krigarman.

Vers 2.

I tre år har jag tjanat som fosterlandsförsvarare
Och det var ganska trevligt men mest om kvällarna.
Ty då får man ju till staden gå
Och vakra flickor halsa på som gärna
vil ha sälskap till sent om kvällarna.

Vers 3.

ja Malmö flickor veta val hussarerna de vid lätt.
Och detta tycker flickorna det är ett trevlit sätt.
För hade ej hussarrerna.
Fåt periniton om kvallarna.
Ja hade Malmö flickor väl dät av ensamhet.

Vers 4.

Ja många flickor sörja för det Åguste månaad är.
Och vi skall upp tills Bonarps hed och kämpa med beskok
Men tiden ilar ganska fort
Fem vecker går ju och så fort b

(4)

Så du skall inte glömma ös fort bort.

5

Men när vi äro komna till målesplatsen fram.
Jag skriver dessa rader med tiden ilar bort.
Ten få vi mat och brännevin.
Och sen ~~få~~ få vi bergaa in.
Då i logar och i lador det är ett trevligt liv.

6

Och andra dagen börjar med ryckt och med skvadron exis
Och vad vi sedan göra det rör er ej pri sis
Ty fick ni richtig veta allt.
Så blev det ju en längre spalt.
Så papperet ej räkte tätt, ni få tro mig om ni vill.

7

Ja många långa kortbrev de komma upp till Romarpsk
Det kan du väl tänka om der får klart besked.
För vi köra upp med häst och vang.
Att hämta brev till varje man.
Som komma här från Malmö ja så är det minan.

(5)

Och flit
För nu
De
Ack om ja

Och det
För det

Han livar

Han bliver
Och säge

Han komme

Men det för
Låt oss fo

5

8

Och flickorna de skriva välkomna hem till oss.
För nu är det så länge sedan du vila vid mit bröst.
Men jag har inte glömt ännu.
Den glada takten ett och tu.
Ack om jag snart fick höra de slegen vid min dör.

9

Och det är många flera som sörja för vi borta är.
För det är källarmästaren på krogen menar jag.
För den vi Älska licka bra.
Som flickorna i Malmö stad.
Han livar upp vårt sorgsna mod han säger var så gal.

10

Han bliver nog den förste som vi då gå och hälsa på.
Och säger kom servera och låt åss bränvin få
Ty här den som dricka kan.
Ja så är det så säger han.
Han kommer också genast med flaskan i sin hand.

11

Men det förslår väll inte dricka bara bränevin.
Låt åss få litte vatten uppå en karafin.
Och kanjaks flaskan tagers fram.
Och toddy drickes fin och gran

Så skall vi tomma glaser och fylla dem igen.

Malmö den 2 juli 1915

Slutskriven av Hovslagaren
15 Karlsson 4 skr. kar. 7

Fångens klagan.

1

Skall sitta så här i min ensliga bur.
med mit sårade hjärta i brand.
som en fågel i bur ligt ett ockyldigt djur
inom seglade dörrar och band.

2

O vad tårar och sorg i min ensliga borg.
O de långsamma skridande dar
säg var finner den barg där jag fri får all sorg
kan få njuta av kärlekens drag

O min å
var de
O min al
för

Ja nu k
blott en
och stäm
med sin

Uti celle
för den
i det fria
då
~~I dett~~
I det fria
jag var
men så
Och så

Uti N
Fast jag

7)

3

O min älskliga vän jag vill fråga dig än
var den eviga kärlekens bor
O min älskliga vän jag vill ila där här
för att sedan få vila i ro

4

Ja nu kan jag ej se genom gallorna ner
blott en skymt utan himlen blå
och stärnä som ler blickar vänligt dit ner
med sin glans genom ristorna ner

5

Uti cellen så lång där är dagen så lång
för den bleknande ynglingens håg
i det fria var sång o vad fröjd mången gång
då hela naturen jag såg.

~~I detta fria o~~

6

I det fria vå natt mången dag mången natt
jag var lycklig ivd sidan av dig
men så kom det en dag som fånge jag var
Och så skilde de dig ifrån mig.

7

Uti Norköpings stad var jag lyklig o glad
Fast jag själv var en bleknande ros.

8.

8)

Men vi traffas igen du och jag lilla vän
då vi roligt skall ha omigen.

Malmö den 3 juli 1915.

Karl Karlsson Wolontär
vid Kronprinssens
Hussaregmente Malmö

Sjömans - Visa

Jag hade mig en huld och trogen broder
Till kopp och själ han var så fri och glad
Han tog farväl av fader och av moder
Nu reser jag till främanland han sad.

2

Det låg ett skepp invid Kalskrona relivg
Det distineret var till Engesk hamn.
Det skulle nu blot till att brassa vånad
Och sen för alltid lämna Sveerger ~~hamn~~ halla land

3

Han tog farväll hanske för sista gången
utav de kära uti hemmet kärt

9)

Det är den
Och av det
Så gunnga
med månge
Och mång
vars kind

Jag var ju
Med lägst
Men när
Då har ma

Han ledsn
han gjo
Men fasta
Så fick

Så homo
vi lasta
Min mor
Och ojän

9

Det är den fattiges lott att vara tvungen
Och av det sjödrukna brödet lliva värd.
4
Så gunnga vi på våg så lätt och stilla.
med månget munterhet och något sång
Och mången tänker väl på vännen lilla
vars kind han smekit har så månger gång

5

Jag var ju blott en sjuttonarig yngling
Med lägsta grader av en sjömans rang.
Men när som böljar slar mot skeppets reling
Då har man hundvakt med hamraters tvång

6

Han ledsnade det han ni själva tänka
han gjorde rymning i en Engelsk hamn
Men fastän hassan den var något jämkad
Så fick jag hyra i en norsker hamn.

7

Så komo vi till Sverges stränder åter
vi lasta trävärk uti Gefle hamn
Min mor och broder tyst en tår väl gråter
Och ojämt hastas jag på böljars ham

10)

8

Det var ju uti hösteno sena tider.
då skeppet jämt mot nya faror går.
~~En storm vi i mot nya faror gå~~
En storm vi i mot Bornholm lider
sprang skeppet läck var man i vattnet står.

9

Vi blevo bergade i sistan stunden
tre dyng vi ständigt invid pumpen stod.
Med spända nerver räknande sikunder.
då helt förfrusna Malmö hamn vi såg.

10

Avmönstring sker och hyra på nytt vi lazer
Mot varma södern skeppet jagas hän
Ner till Westinden nu skeppet hastar
för att få mista här min lilla vän.

11

Den gula febern en sjöman ej får akta.
~~Min den~~ Min broder log mot den med välbehag
Men för att plågas på ett sjukhus akta
den gula febern släpper ej sitt tag.

11

Nu vill
Ty den
Ja det
som denn

Den 3 Okto
brev i kom
Och det är vä

Nu vill jag sluta min enkla visa
Ty den är skriven av Karl Edvardsjon
Ja det är broder min som är bortgången
som denna enkla visa handlar om. Slut.

Malmö den 8. 7 1915

K. A. Karlson.

Den 3 Oktober 1917 har jag blott 9 dagar / Wolontär
kvar i kommisset det är sista gången jag ligger här
och det är väl. En beväringsklagar

Levnadsöden.

1

Jag är född i en kojja
vid björkskogens bryn
Naturen mitt sälskap
där var der fåglarna
sjöngo så glada i skyn
min barndom hur lycklig
den var

2

Där levde jag lycklig
från sorger och tvång
jag lekte vid björkskogens
sus, jag bygde små
kvarnar vid bäckaras
språng jag lyssnar till
vågornas bruss.

3

Och en moder jag hade
så älsklig och mild
Som vaktade mig på
min stig och ännu i
tanken jag ser hännes
bild hur trofast hon
vaktade mig.

4

Men vad hjälper all
kärlek mot värdsvimlets
våg vi kastas som skepp.
på hav mot oskända
öden vi sikta vår håg
och vandra altjämt mot vår grav,

Alla

måste jur

5

Allt den kärlek en moder
kan skänka sitt barn
ej i dikten kan tolkas
med ord hon vakar
om natten så väl som
om dan lik änglarna
över vår gard.

6

Alla kärliga minnen
från barndomens tid
som står klart som
en levande bild de förblekna
alt mera vart år som
förgår när man från
de sinna är skild.

7

Denna tid är den
bästa vi ha på vår
jord någon onska man
ej vet utaf men vi
måste ju skiljas en gång från det bord
där föräldrarna föda oss gaf.

8

Jag som mången kom
ut då jag helt liten
var att ensam förkäna
mitt bröd, att långt
bort från hemmet från
moder och far, få prova
bäd sorger och nöd.

9

Bland kamrater och
vänner förflöt tvenne
år ej en tanke på
hemmet jag fått men
mitt hjärta var gladt
säkert alt vad jag fått
från hemmet som var på min lott.

10

Man är ung man
är glad och man tänker
ej på vad framtid kan
bära med sig men
mången i livet vag ångra det får så
hände det också för mig.

tjäna mi

för blan

11

Jag är ännu en yngling
mitt yrke det är att
tjäna mitt fädernesland
det är ej det bästa att
tjäna militär och bindas vid krigslagens band.

12

Jag har tjänat vid
gardet i två långa år
om ett år det äntligen
slut här får man
försaka men lära man
får bland annat att och veta hut.

13

Vi har mödor och många
besvär som blott en krigare
har att besta jag ej att
kan uppräkna men nämnas
dock här att våran lott
ingen afundas må

14

Jag står ensam i världen
förutom en vän en flicka

som skänker mig bröst
ingen ingen lever så
lycklig och nöjd som
den som får trycka sin vår till sitt bröst

15

Jag vill ej nämna något
namn på min älskade
mö här i dikten jag
säger blot er för henne
jag lever för henne jag
dör tils livet ej fins hos mig hvar.

16

Får jag leva ett år och
jag friheten får vill jag
skynda som fågeln till
bo för att skaffa ett
hem dit tvang icke
når och för framtiden leva i ro.

17

Då vill jag min flicka
om villig hon är att
räcka mig bröget sin

ej mer

Och tanke

få

hand jag sedan i livet
ej mera begär att skänka vårt framtida band.

18

Jag här i dikten har
skildrat min
ungdom för er har jag
mitt framtida hopp
men det fägras som hjärtat.
Och tanker oss ger och som blandas med
kärlek och hopp.

19

Och nu mina vänner
jag säger farväl kanse
träffas vi ännu en gang
och sedan i livet kan
få sjunga med en enklare sång.

Slut

Malmö den 15/7 1915

Karl Karlsson
Volontär

Kärleks-visa.

1

Sex år har förflutit
sen jag skådade
mitt land och den
dejerliga mär och den
blomstrande strand
Det stod skyhoga
fjällar under himmeln
den blå och det gränskas i mil Södermanland.

2

En afton då vi seglade
för en akterlig vind
se då möter oss ett
skepp med en sakta
förlig vind och i
fören å det skeppet stod en flicka som varskön.
Hvilken var för mig den dejeliga mö

v
se
ko
jag v

stå och

uppdrage
när segelv

3

Jag skådade den sköna
med förtjusande behag
mina ögon sig fuktade
vartenda andedrag, jag vill
se denna skona om det
kosta skall mitt liv
jag vill se jag vill se hene blot.

4

Jag kastade mig därför
uti böljorna de, för att
ombord på dett skeppet
komma må, och det lykades
mig att på falletrappan
stå och ombord på det skeppet koma må.

5

Kaptenen till mig sade
varifrån komer du jo jag
komer ifrån böljorna och
uppdragen blev, ty jag föl ifrån brandbron
när segeln gjordes fast. Och jag kastades i
böljorna med kast

6

Kaptenen som mig rädade
han sade till mig så ja
hör du raske yngling i
kajutan skall du gå, jag
blev så glader uti hågen
ty den sköna hon var
där. Hon var räddarens dotter så kär

7

Men en storm den bröt
lös och vårt skepp det
gick i kras. I bland spibror
och lik gjorde hajarna kalas.
Men jag räddade den sköna
och hon slöt sig i min
famn och hon viskade så
kärleksfullt mit namn

8

Snart stranden jag nådde
med min börda så tung
Och till hemet jag
ilade och kärlek blev
min lön. Nu är hon min

Nu
långa
resa
Men
jag
vålsma
Och n
så tu
junkaren
som jag

21)

maka och alldrig nu
mer ifrån bramrån
i havet falla ner. Slut

Malmö den 20/7 1915

Karl Karlsson
Woloenter

Bevärings.visa

1. vers

Nu har jag exerrerat i många
långa dar och nu så skall jag
resa hem till min mor o. far
Men ach hur roligt hurra att
jag ändtligen är fri för fosterlands
välsmål jag blir min lif och själ
Och när jag ~~hom~~ till hea var jag
så trind och tjock så själfaste fan
junkaren knapt visste vilker rock
som jag skulle kuna få för se alla

22)

3 vers

va för små men byxsorna di va via å räkt till för små.

3 vers

Men efter några veckor blev jag så smal o klen för jag fick sträka opp mig på mina smala ben. Och gå i tackt med exersis och stampa i på tjoka vis så att ibland jag ramla kull och var liksom en gris.

~~Kaptenen~~ 4 vers

Kaptenen gick och knubbla med sabeln på min rygg Och efter det va värme så trodi jag dett var mugg som han på ryggen skulle sla men sen kunde Jag förstå att detta galde puheln som ränlsen hangte på.

5. vers

En kväll jag gick och pallta sen klockan slagit sju så g kommer daven krigare i sälskap med sin fru Straet fick jag halsen full med vär och ropa genast i gevär så hela vakten

23)

Skylldra

Att det
jag fö
och jag
liten m
hit M
mig o

Och sea
duger ej
knekt o
mig kn
Tig jag k

ja ma
den är
vi fick
så lilet
dö Om
mi

23)

Skylldrade för en simpel Wolenter

6 vers

Att detta just galet dete kunde
jag första alla stad och glodde
och jag slod och såg på Men om en
liten minut kom Kaptener just
hit Men då sprang jag och jömde
mig o ropte korpral ut.

7 vers

Och sedan kom majoren han sa det
duger ej Ack karaste Per jönsson till
knekt du duger ej Men ja i näfver
mig knöt och sa jag duger lill rekryt
Ty jag han äta mycket av kronans ravra gröt

8 vers

ja maten den är dålig men hosten
den är brå ty sill och pantofflar
vi fick för varje dag Men kärre Gud
så lilet brö Jag tror min själ jag vore
dö Om inte grölen vorre o ser
min fästernö

24)

9 vers

Ajo farväl med Malmö o kronans grona klär Farval du gamla volonter och kulchosagevär. Farväl med vennerna där jag tror det ingen är Som så han ekerrera som Pele jönsas Per.

Malmö den 10/1:16

Karl-Karlsson

Hövslagare

Hussarens-Afsked

1. vers

En visa vill jag sjunga
Som själv jag diktat har
När som vi blev komederade
Till lilla Wisby Stad.

2) vers

Wi reste nu med tåget
Allt upp till Oskarshamn

25)

Och
Wi
Bär
Upp
Av
Och
Men
Att
Och
Och
Me
Men
Da
Ac
All
Och
Adj

Och sen med båten Bore
Wi foro till Wisby hamn

3) vers

Bär bleva vi mottogna
Uppå ett vänligt sätt
Av Wisby flickorna
Och kriget blev ju lätt

4) vers

Men forsta tanke var ju
Att skafa mig en vän
Och det jag ocksa jorde
Och Anna hette hon

5) vers

Med henne glada stunder
jag uti visby haft
Men snart är tiden inne
Då vi skall skiljas åt

6 vers

Ack nu går båten ~~Bore~~
Allt ifrån Wisby ~~hamn~~
Och vännen min ~~[illegible]~~
Adjö min forste ~~[illegible]~~

1. vers

Nu reser vi till Skåne
Hem till en trogen vän
Som står med öppna famnen
Wälkomna hen igen

8. vers

Farväl nu Gottlands flickor
Nu reser vi från er
Hem till dett kära Skåne
Adjö farväl med er

9. vers

Hav tack för all er vänskap
Som ni bevisat oss
Och för de mång kyssar
Som vi af eder fått

10. vers

Hurra för Gottlands krogar
Som fins i varge vrå
Med öl och puseh och pårter
Och bränvin likaså

11. vers

Men ach Hussare skulle
Bra gärna vilja ha

Lin
Mea
Ti
Ty
Ti
Up
Nu
Na
Tä
Son
Ha
W
So
So
Wå
Ty
Wi
O

Lin vän med sig till Skåne
Med henne lefva glatt

12 vers

Till Malmö är vi komna
Ty jag ej glömma kan
Till dig många hälsningar skicka
Upp till det lilla land

13 vers

Nu hör ni Wisby flickor
När ni skall gifta er
Tänk då uppå hussaren
Som en gång älskat er

14 vers

Har någon lust att vesta
Wem visan diktat har
Så har det ~~dett~~ två hussar
Som uti Malmö var

15 vers

Wårt namn vi vill ej nämna
Ty det blir icke ~~bra~~
Wi vistas nu i Skåne
Och lever nöjd och glad

Styrmansvalsen

1 vers

Skönt är att gunga på blavavo
höna sig fri som fågelen uti skyn
Under oss alltid den falska
ran men vad är det snart är jag hemo i byn

2. vers

Och där är dett tyst i skogen där är
det dans på logen dit gångar jag
med min jänta i natt till dans.
Stärnorna ifrån det höga speglar
sig i hennes öga då hon mot mig
såg härligt höjer sin silkes frans

3. vers

Kom nu min jänta så ska vi i
styrmansvalsens jag med min arm
slår en knop om dit veka liv
Smekande lindar armarna om min
halo intet oss mera kan skilja åt
du min liv och kniv

Kom s
vid mi
lust en
livboj
Jag är
bleka
försvin
gunga
bred t
dock i
fickar
alldri

valsen

blavavo
skyn
ka
og hemo i by

där är
ar jag
dans.
speglar
at mig
frans

ska vi i
min arm
liv
om min
dje åt
in /

29

4 vers

Kom så får du vila så dejligt
vid mitt bröst vila där både i
lust evensom i nöd. Waro min
livboj i glädje som i smärta
Jag är din klyverbom intill min
bleka död Lått sedan skudan
försvina har lätat ankar och
gungar lätt uppå böljornes
bred tra gånga jag uppå
dock i dystra taskar ty på en
fickares ögon kan man ju
alldrig tra.

Malmö den 11/1.1916

Kar Karlsson

30)

Hussarens - Wisa.

1. vers.

En visa vill jag sjunga för tiden synes lång. Den handlar om oss krigare och vårt stora tvång. Den handlar om de faror som föresattäs kan Som drabbar här så mången som drabbar varje man

2. vers

Wi reste från vår hemort med gladit mod och opp. Att bättre dagar finna vid kungens höga tropp. Wi bleva där uppstälda med vapen i vår hand. Och svara att med trohet försvara kung och fosterland.

3. vers

Wi finga snart vår värvning och reste hem igen. Att roa oss så gladligt den långa sommare. Men snart kom kullna hösten med reng och snä så Och våra trogna flickor de fällde tår på kind

4. vers

Men sen när vi inkomet uti vår lilla stad. Att exerisera börja då vår man

31)

ju så g
månad e
veta när

När vi
skall ha
så är det
sväfa li
vikker t

Men det
rva kan
det het
blickar
ju i luf

När vi
vårt hu
och stäl
boning
Det är ju

ju så glad. Men när vi fått exerat en
månad eller tva. Då fick man annat
veta när piskan börjar gå.

5. vers

När vi i ridhus komma där bästen pisk
skall ha. Men kan dett träffa ryttarer
så är dett lika bra. Ja mången kan då
sväfa likt fåglen uti skyn. Man vet ej
vikker time man bryter arna och ben.

6 vers

Men det är ej det enda som oss färdä-
rva kan. Ty uti gymnastiken där går
det het som fan. Åt hvilket hållmar
blickar det ser förfärligt ut. De flyga
ju i luften likt dynamit och krut.

7. vers

När vi en sup skall taga och styrka
vårt humör. Strogst blira vi tillstallar
och stälda i förhör. Aresten blir vår
boning i många långa dar
Det är ju ej att det bästa det vet ju en od var

8.vers

Ja hör nu gossar alla som hörer här uppå. Bed gud han er bevarar att sådan tanke få. Att sig till krigsman gifa och dela här vår lott. Och lyda krigsmans lagar det är ju ej så godt

9.vers

Ja hörer flickor alla som har en trogen vän. Så sök honnora att bevara allt ifrån krigsmans tjänst. Tör om ni alla viste hvad vi får lida här. Så skulle ni ej önska att vännen.

10.vers

Har någon lust att ~~veta~~ vem visan diktat har. Så är tvene gossar som uppå sjukhus var. Den ena blivit skadat i ridning af en häst. Den andra i gymnastiken när fårten var som bäst.

11.vers

~~Wåra~~

~~Wåra nam vi ej vill nämna ty vi i hänsten~~

Wåra n
han ho
tänke e
vi en g
Då skulle

År 1910
Wi fing
Vi skulle
Där vi

Nu hörs
Wi tog
Ty såsom
Fast mång

Wåre nam vi ej vill nämna ty det
kan hosta mer. Än ni nånsten ni kar
tänke er ty vi i tjänster är. Men när
vi en gång på landet får kome utt
Då skull vi sjunge visan från börjar till slut

Sjuksllalet den 12/1. 1916

Karl Karlsson

En ny husarvisa

1 vers

År 1910 en höstdag kall och grå.
Wi fingo lämna hemmet och till stadionen gå
Vi skulle ner till Malmö till skånes sköna strand.
Där vi ~~oss~~ oss skulle lära att tjäna kung och land.

2. vers

Nu hörs sinalen ljuda att tåget skall i gång
Wi tog farväl af stader med hurrarop och sång,
Ty såsom roska gossar vi hänna ingen sorg,
Fast många flickor sörjä vår för från Göteborg.

34)

3 vers

Och sedan gossar naten den gick ju Gansko fort,
Och för vårt öga skymtar så mången okänd ort.
Och tidigt näste morgon vi voro vid vårt mål.
Ty vangnen rullar hastigt med hästen utaf stål.

4 vers

Ja klockan 6 på morgonen vi i Malmö vär.
Och utaf gamla hemet fanns endas vinker kvar.
Och nu uppå befalning vi till Kasären gick.
Potalis sill och kaffe vi där till frugost fick.

5 vers

Sen komo vi tillsamar från alla Sverges hörn.
Från Halmstad och från Warberg från Göteborg och Lyn
Och alla skulle klädas i kronans kläder blå.
Och sedan samma skola vi skulle genomgå.

6 vers

Det var ju inte roligt att kronans rock få på
Ty varje steg som toges skall på komanda gå
Ja nu vi alla kära att vi vår friket mist.
Och många höres viska fy fan vad här är trist.

6 vers

Och sedan dagen efter vi finga exersis.
Wi fino lära hälsa och gå på särkilt vis.

35)

Söjtnante
Samt kva

Och genast
Då ljude
Ej får m
Man anna

Men när
Då ljude
Ja mate
Men nå

Och så
Då får
Och vär
De säga

Men nä
Och någo
De gena
Wårt sä

25)

Söjtnanter lära häna korpraler likaså
Samt hvar vi skulle sofa och var vi fino gå.

7 vers

Och genast hvarje morgon när klockar 5 hörs slå
Då ljuder den singnaler att upp vi måste gå.
Ej får man liga där när som reväljer går.
Man annars af korpralen knuff i ryggen får.

8 vers

Men när vi varit uppe en timme elle två.
Då ljuder den singnalen att vi till mat så gå.
Jo maten vid hussarerna jag inte klandra vil.
Men någon gång det ej räcker till.

9 vers

Och så varende mocgom skall höster göra rev
Då får det lov gå undan och inger vara sev.
Och våra korpraler de äro sig alla lik.
De säga vi skall borsta och rychta på med flit.

10 vers

Men när som kvöler kommer och vi til stoder gå,
Och någon blickar till Malmö flickor små.
De genast höra säga vi blot rekryter är.
Vårt sälskap är blott lodare som graadbetekning bör

11 vers

Nu sluta jeg att sjunga om krigarlivet här.
Å 1717 det åter hemåt bär.
Ja tror ni alla önska att 3 år gångna är
Då lever man i friheten då kan man te en klar.

12 vers

Och om i sedan önska att vetta hvem det är
Som denna visa diktat så har det en
bokustaning från Göte staden stor.
Och har nu numer 57 på 4 Sku.

Malmö den 12/1 1710

K. Karlsson
Hofslagare

Wad är kärlek

Mon. 1/ Det är en mans vansinniga
åtro att få försörja en annan mans dotter
mon. 2./ Eller en mans gång över en
planka placerad öfver en brusande
flod med svärmor på ryggen.

Kar Karlsson

Litern – går.

1. vers

Nu den ljufa tid är slut
Litern går, litern går
Wi ha allo supit slut
Litern går, litern går
Fera och tjoga öre mera
Kostar litern observera!!!
Litern kommer litern går
O du ljufva bränvinstar

2. vers

Hur skall detta väl gå till sist.
Litern går, litern går.
Livet ödsligt blir till sist
Litern går, litern går,
Nubben får vi nog försaka.
Och med veraod se ~~tilltaka~~
Litern går, litern går.

3. vers

Strejk är nu det enda sätt
Litern går, litern går.
Tör att tjäna sig till rätt

Därför om det ej skall klicka
Nå vi inte brännvin dricka
Litern kommer, litern går.

4 vers

För till frukost tog man en
Litern går, litern går.
Och ett par tre fyra sen
Litern kommer, litern går.
Nu man får väl ständigt sukta
Och på korken endast lukta
Litern kommer, liter går!

5 vers

Som en liten höst nu står.
Litern kommer, litern går.
Att man brännvin smuggla får.
Litern går, litern går.

6

Vi till Köpenhamn nu fara.
Köpa littet prima vara.
Litern kommer, litern går.

39)

7 vers

Nupp nu var man i Sverges land.
Litern kommer, litern går.
Från skanör till Helsingland.
Litern går, litern går.
Svär du vid din tomma liter
Och du den i vägen smiten,
Litern komme, litern går.

8. vers

Warför har man stället det så
Litern går litern går.
Skall besked jag je på
Litern går, litern går.
Svensko folket ömt man villt.
Trälsa ifrån bränvinsdill.
Litern kommer, litern går.

9. vers

Nu med knabern är det slut,
Litern går, litern går.
Wi ha mangrant supit ut.
Litern går, liter går.
En och tjuga mera
Kostar litern. Apsevera!!!

Litern kommer, liten går
O du ljufva bränvinstår

Malmö den 13/1.1916

K. A. Karlsson

Sjömannens-begrafning

1. vers

Sakta öfver mörkblå vågor.
Bör sig Skeppets stolta stam.
Och i österns grymma vågor.
Bryter dagens gryning fram.

2. vers

Allt ombord var lyst och stilla
Ingen munterhet och sång.
Endast rodret hordes drilla.
Alling har sin jämna gång.

3. vers

Wär kapten han höres ropa,
Brasa akterkronan ner.
Och på halvo stången kissa.

Skepp

Typ
I. e
Om
Den

T
Upp
O
Ona

J
F
E
I

(41)

Skeppets Segerfana upp

4 vers

Tag man skulle öfverlemna
I en kall och dunkel graf
Om yngling som nyss sommat hos
Den döden nyss upponappat

5 vers

Kistan den i ordning göres
Uppå gammalt sjömansvis
Och tillreds kistan den föres
Endast gjord af segelduk

6 vers

Ingen ros och ingen lilja
Prydds någons sjömans graf
Endast bölgorna de komma
Skeppet vagga öfver dem.

Malmö den 13/1. 1916.

Karl Karlsson
Hofslagare vid 4 skv
År 1915 och 1917

(42)

Kära Greta

Jag får omtalla för dig att ku-
sin Karl som blivet stick-
ken på min man ej vill stå
vid sitt ord och låna oss pengar
hvilket är mycket trist och tråket
Som du naturligtvis kan förstå.
Jag får nu med mina egna händer
arbeta rätt flutigt för honom och
upparbeta hans förffalna tillstånd.
Kusin Karl är nu ute och reser
han är mycket metagen mi ku-
sin som doch är stark men re-
sa kräfver också stora krafter
det är svårt i dssa ögonblick:
Min man årkar ej arbeta unter ma-
tirnotikelkiona gräla hela da-
gen på mig han förstår att jag fi-
kar efter platsen r jag re-
ser när han börjar sina utfall
hvilka ära outhärdliga.
Härom dagen fick min ~~man~~ Dry-

(43)

bergs
pare.
värksta
ga o
antaglig
Min s
skrisko
i min
att ha
att jag

(43)

bergs bösa och blev så skogslö-
pare. Han satte till sist på en pi
värkstad bössan för att få lä-
ga och blev verkligen af med den
antagligen genom förvärling.
Min svåger fick i dag spänna på nog
skrishorna och följa med på isen
i min mans ställe ty du vet nog
att han är upptagen i skolan och
att jag ej kan undvara denna motion.

Malmö den 13/1. 1916

Kar Karlsson

15 Slots. 4 skv K. 4 Malmö
i Oktober 1917 Harald Linkjö

I - tilefonen.

Halå! Hvar är jag?
På Kaspers expidionen Bastoex
är det pastorn jag talar med?
Nej det är Kaspers expidionen!
Jag hör jag skulle anmäla att min
man är död han hete! Ni är på fel
ställe Nej inte pelle ular Kalle Blom
hete han. Hör ni inte att man har
gifet er fel stadion! Ja Gud skelaf
han dog i tron! menisha ring af!
ja Herren gaf och Herren tog,
Ni måste hovra mycket illa.
Ack han dog mycket stilla Ring af!
En graf - Jo det är meningen det her
pastorn! Kära frun det här går rakt
på tok! Hvad hvar han inte riktig klok
Ni hör inte ett ord! Ett mord, Herre
jestanes! Nu fan kaptenen för godt
att ringa af. Malmö den 13/1 1916
Kar. [illegible]

På
traso
De grev
Av hver
Han ver

Och allt
Bland g
I skallet
Då hälla

Den un
Var grev
De kräm
Han g

Då bog
Uppå de
Den dag
Så har

45)

Lars-Peder

På grefens gård lars Peder i
traso synes gå
De greveliga svinen han vaktade uppå
Av hvem Lars Peder fäddes av hvem han var
Han visste själv det inte blott att han frös och svallt

Och allt vad smuttsigt hette man honnom göra gav
Bland grevens herre drängar han tjänade som slav
I stallet fick han ligga ~~A~~ när kölden small i knut
Då kästar hade tacken men han ej enda klut

Den enda som åt honnom en blick av ömhet gav
War grevens yngsta dotter ett barn så himmelskt rart
De kräseliga rätter som henne gavs var dag
Han gömde åt Lars Peder så sjuk så arm och svag

Då börjar gossen gråta och se så hjärtans godt
Uppå den lilla flickan som rodnar därvid smått
Den dagen den skall komma då jag kan je igen
Så har i drömmen hvilkat en röst från himmel

Det var väl första gången jag herrens nattvard fick
Jag kände mig så lycklig om er jag drömde blott
Jag drömde då så mycket som alldrig kan slå in
Jag drömde o förlåt mig jag drömde ni var min

Farväl för denna gången vi ses ej mera här
Men räck mig då den blomman som ni i handen bär
Och flickan räckte blomman med hand så fin och rar
Får jag den handen kyssa jå gärna munnen med

O herre Gud i himmelen visst har jag drömt det så
Må ävensa det andra i sin fullbordan gå
Så tallte nu Lars Peder och som en pil flög bort
På grevelga godset han syntes inte fort

När åtta år var gångna då kom en vangn så grann
Till slottets marmortrappa i vangnen satt en man
Han syntes hög och kraftfull med bleka ädla drag
Och godset under klubban det skulle gå i dag

Då sågs en skymt i fönstret av en förgråten mö
Det sprider sig en rodnad uppa hans kinders snö

Han träde
Jag giver

Sen går h
Behåll ert
Här börja
Bland s

För henn
Jag samt
Förakta
Gav han

Så gic
Och i
Så vig
Där han

47)

Han träder in i salen auktionen börjar gå
Jag giver dubbla summan här ligger pängar stå

Sen går han in till greven som helt förkrossad satt
Behåll ert gods min herre men hälsa fröken att
Här börjar han att stamma men hälsa fröken att
Bland skatter uppå jorden är han min största skatt

För henne har jag samlat av kalifornien guld
Jag samlat milioner för hennes godhets skull
För aktad och förskuten som jag av alla var
Gav han mig enda trösten nu räddar han sin far

Så gick han ut ur salen men greven fattar mod
Och i densamma salen där snart ett bröllopp stod
Så vigdes de tillsammans de ungdomsvänner två
Där kan man tydligt finna att Gud har ställt det så

Skriven av Kartyohansson
Havslagare korpral
vid 5te skv av
Kronprinsens statta husarregemente Malmö

Lejonbruden.

1 vers

I skimrande bruddräkt så vit som snö
Står djurtämjarns dotter en blomstrande mö,
Hon tvingas att recha en framling sin hand
I morgon går färden till främmande land.

2 vers

Se gästerna samlas men tid är dett än
För Sälma att träffa sin älskade vän
Och sorgesen hon gångar till lejonets bur
Att ~~träffa~~ ropa farväl av sitt älskade djur.

3 vers

Hon sätter sig sedar där hon varit vean
Hon lindar sin arm om dess älskade man
Och skogarnas konung sin vildhet har glön
Men Selma hon sukar hon sukar så ömt.

4 vers

Wi måste n skiljas min brudräkt du ser
Haf tack för all vänskåp vi måste nu skilja ått
Jag tvingas att räcka en främling min hand
I morgon går färden till främmande land.

Ach ba
Då än
War lu
Farväll

En kr
Men vi
Med ens
Det re

Den v
Och Säl
Att ropa
För dör

Kom hi
Ett skot
En dödsk
Han lad

Fortvilad
Will S

49)

5 vers

Ach bardomens dagar mines ännu.
Då än jag var liten och liten var du.
War lung här min brudgum mig kallar
Farväll då för alltid du min trofasta vän

6. vers

En kyss hon till afsked nu lejonet ger.
Men vid gallret lejonet brudgummen ser.
Med ens är dess saktmod och mildhet förbi
Det retar sig häftigt i vilt raseri

7. vers

Den väldiga svanser nu f veftande far.
Och Lälma står dödsblek men fattning hon har.
Att ropa och skrika är fåfängt beslut.
För dörren står lejonet hon kommer ej ut

8 vers

Kom hit med en lössa nu främlingen skrek
Ett skott skall snart ända den blodiga lek
En dödstysnad härskar gävaret hon får
Han laddar men djuret dess mening förstå

9 vers

Fortvilad det rasar i fängelsets bur
Will Lelma försvara men vet inte hur.

(450)

En dödstystnad härskar barmhertige Gud.
I stycken slet lejonet främligens brud.

10. vers.

Och sedan det druket den ölskader blod.
~~Det lägger sig stilla och vänt~~
Del lägger sig neder med nedslagit mod
Det liger så stilla och väntor på tröst
Då sändes en hula som Krosar dess bröst

Malmö den/14.1.1916

Kar Karlsson

(51)

Ett

jag gi
en dag
väder
den he
Då ja
kommer
klädd
bakom
dräkt
den sp
uppma
hafa
dem
på m
till
båda
välbeha
slut
den
på

ige Gud
yens brud.
ader blod.
t mod
å tröst
dess bröst
14.1.1916
sam

91)

Ett Kärleksäfventyr

Jag gik mig ut att promonera. en dag det var mycket vackert väder och kom så händelsvis till den helige St. Maria kycka. Då jag hade stått där en stund kommer tvene attdles lika klädo damer och satte sig bakom mig. Likheten i deras dräkt det fromma utsendet den spänsliga växter gorde mig uppmärksam. Den ene måste hafa märkt att jag betraktade dem hom fäste sina mörka ögon på mig och tyktes viska något till sin för-sjusande granne båda betraktade mig med välbehag. Efter gudstjänsters slut reste båda hastigt på sig den yngre kastade en blick på mig för att med den andra

hastigt försviner i folkmängden.
Samma afton promenerade
jag i den förhoppningen att åter
få träffa de sköna. Klockan var
nära tio när jag kom fram till
Napoleussgatan och var nästan
full av miströstan att ännu
icke hava sett en skymt av
de sköna damerna jag skalle
just vandra tillbaka till
käsärn då en dam kom höljd i en
svart mantel och tilltalade
mig och frågade om jag var
på förmiddagen varit i
St. Maria kyrka. På mitt
jakande svar lemnade hon
mig en biljett doftande i de
lästa parafymer jag öppnade
dem och läste vid lyktans sken
följande ord. Älskade sköna
krigare af en främmande hand
erhåller ni detta brev anar

ert hjär
jag ej
dag var
vägvisare
Min g
naturli
genom
stannad
ögon o
Inkomm
förma
och v
inträd
ringde
djupt n
och mi
Plötslig
dörren
högst
mig d
sköna
på en

57

ert hjärta något. Hur lycklig är
jag ej i förväntan på er har en
dag varit så lång som ett år ~~vi~~ ~~följ~~ min
vägvisare. Grevinan H. E. W.
Min glädje var gränslös jag följde
naturligtvis straxt med vi gingo
genom många gator i en portgång
stannade vi hon förband mina
ögon och förde ~~mig~~ mig en trappa upp
Inkommen i ett ~~mörkt~~ rum eller
förmak aftog hon bindeln
och visade mig var jag skulle
inträda så snart en klocka
ringde här stod jag alldles ensam
djupt mörker rådde omkring mig
och mitt hjärta klappade häftigt.
Plötsligt ljöd klockan jag öppnade
dörren och inträdde där. Den
högste förtjusning genomilade
mig där jag stod jag såg den
skönc där hon låg utsträkt
på en soffa hennes kropp var

omgiven af en så fin kläning
att hvarje kontur af hennes
kroppi fram-trädde tydligt för
mina ögon. Den lila rosenmunen
full af tvene parade tandrader samt
tvene de mest förtjusande ögon log
emot mig. Henes kollsvarta hår var
lakt i låckar så förtjusande vackra
Hennes svallande barm var belakt
af en slöja. Wackra silkestrumpor
utvisade till höften den runda voden
jag stod liksom förtrolad af det
ljufliga väsen detta behagfulla väsen.
Hon snytes litet förlägen men
tillika nöjd med sin anblick.
Slutligen reste hon sig med dessa
ord. Wackra yngling frukta intet
träd litet. närmare jag rodnade
till en början men sedan hände
jag att hela mitt inre kom i
uppror och mitt hjärta
klapade med fördublad hastighet

Bäfa
sköna
och s
hur la
på dig
och hen
hon s
min h
hon d
och ka
röda
dem m
en ele
kropp
omfan
mäklig
därvid
lade
bröst
hon

Bäfande närmade jag mig den
sköna. Hon lutade sig imot mig
och sade. O ni hulde vackre man
hur länge har jag ej vänntat
på dig sakta höjdes sig hennes barm
och henne hjärta slog häftigare
hon slingrade sina armar omkring
min hals därvid hände jag hur
hon darrade jag omfamnade henne
och kyste henne eldigt på den rosen-
röda läpparna och hon besvarade
dem med dubbel häftighet. Liksom
en elekstrik stöt genomfor min
kropp, och därpå följde många ljufa
omfamningar. Slutligen blefo vi åter
mäktiga oss själfa. Mitt blod kom
därvid i ännu mera svalning jag
lade min hand på hennes vaggande
bröst. En blick tyktes säga mig att
hon inte var obenäger. Man

Måste gina gossen något att lika med såda
han, hende avtag han slöjan från barmen,
jag såg nu, ett par yppiga tilljekullar, jag lade
min hand på dem en egen tjänsta genomilade
min kropp, hon frågade mig, är ni varm
Och jag svarade på min nådiga då och han sade
gör er i ordning och klöd av er, jag gav efter
Och under skratt och skämt klädde jag av mig,
Han berörde min skuldra med kinderna mekte
mig på hela kroppen och slutligen kom han
till min pernus han fattade den med båda
händerna han besåg och betraktade noga hans
längd och tjocklek, slutligen utropade han vackre
unge man hur stallt och styv är han icke
Hennes kinder glödde hännes barm hotade att
springa sönder hennes ögon blödde av vällust
hennes andedräkt prässades välsamt fram
ur bröstet jag kom i hännes armar.
Helena hon hette nämligen, så sade hon
o yngling stilla glädjen och smärta
hotar att förjöra mig jag följ med handen
över hennes snövita lår och slutligen

högr
skjöna
hellt
vänst
och
hänn
våra
vara
tryc
barn
styv
blyg
sig
sak
ven
hän
her
kra
in
väl
mig
spri

57

högre och högre upp tills jag såg den
skjönaste kropp vilken en dödlig han skåda
hellt och hållet naken höll jag henne med
vänstra handen om livet samt höjde mig
och tryckte min välustande penis mot
hännes mjuka bedårande mus så att
våra kroppar lågo likmässet emot
varandra hon omfamnade mig och
tryckte under brännande kyssar sin
barm mot mig jag prässade min
styva penus in mällan hännes
blygläppar hon lufte sig och höjde
sig intill mig jag tryckte honom
sakta och varsamt in i hennes
venus-grätta och fattade med båda
händerna om hennes lår och gav
henne en eldig kyss och med en
kraftig stött var jag inne i tamplest
innerdömme. I fulla drag insögo vi
vällustens gift han slöt sig att närmare
mig jag fördublade mina stötar och
spruttade min lifskraft in i dett

innersta av hennes tempels grung
hon gråt länge av vallust och vi försjönke
båda i en jupp dvala slutligen vaknade
hon ur sin dröm och kysste mig eldigt
varefter jag lade mig vid hennes sida
hon steg upp och renjorde sig med en
svamp därpå lade hon sig åter vid
min sida och grep med sin hand
efter min penus som något givit efter
i spenslighet vid beröringen av hennes
mjuka ~~ha~~ hand samt efter ömhetsbetygel-
-ser kyssar och omfamningar reste
han sig åter och under samma natt
offraddes ennu många åt välusten
och varge i nya ställningar och på
olika sätt villket betydligt förhöjde vårt
nöje. Då jag kl: 12 på natten lämnade
henne måste jag med fingret på en
dolklinga svärja henne evig trohet
och fullkomlig tystnad.

Nion
höga
mig
däre
vårt
intr
tryk
för
Seda
villk
Hele
dess
älst
därf
nu
kac
oss
rad
-na

Andra matten

Nionde timmen darrande från det höga sant maria Kyrktorn då jag infan mig på den bestämda tiden straxt därefter kom min letdsagarina efter vårt avtal sen i går afton. Vid mit inträde stod helena bakom dörren och trykte bakifrån sin förtjusande händer för mina ögon och kysste mig innerligt. Sedan förde hon mig till sofan på villken sat en lätt beslöjad dam som Helena pressenterade för mig med dessa ord du ser här min sköna älskare sysster Antonia. Antonia tog därför av sig slöjan och helena påyrkade nu att vi skulle kläda av oss på bara kroppen för att därigenom bereda oss större behvämligheter Antononia radnade till en början. Då båda flickor-na vars sprit nakna började de

att syselsätta sig med mig tills dess
jag stod framför dem i Adamsdräkt
därpå satte de sig på en soffa och
jag tog båda flickorna i min famn
och tryckte dem värelvis in till mig
Antonia var till en början blyg men
Helena intalade hennes mod slutligen
sade Helena till mig sköna yngling
vet att du är avsed att bruta min
syssters oskuldsvida liljo. Dig är för-
-unnat att inviga henne i kärlekens
mysterier. Förlägen sjönk Antonia till
mit bröst jag fan intet ord att säga
henne medan mit bröst hotade att
spränga sönder av vällust. Döljande
min glädje gömde jag mitt ansikte
mellan brösteds lilljekullar och förd-
med ena handen uppåt hennes
lår och kom slutligen till hennes
venusgråtta vilken var betäkt med
silkeslena hår. Ingången var så
trång att jag kunnde knapast

få
i bör
kittade
efter
Helena
ensam
livets
sätt
sig
henne,
Helena
handen
mat
jungfr
hennes
fram
kyssar
i hennes
öppnad
min
detto
djufa

få in fingret hon stretade emot
i böjan men då jag med fingret
kittade henne drog hon häftigt
efter andan och hopprässade sina lår.
Helena sade, vi skola underhandla gen-
ensamt hära syster, och bereda dig
livets sköna njutningar kom och
sätt dig i mitt knä. Därpå ette hon
sig så att hon kom med ryggen mot
henne, fötterna hängande vid sidan.
Helena ~~of~~ omfammnade med vänstra
handen hennes liv och böjde sig tillbaka
mot soffan. Här låg nu den sköna
jungfrun hängeven åt min vällust
hennes lår var åtskilda jag trängde mig
fram över henne och betakte henne med
kyssar under det att min penus inträngde
i hennes venusgrottas förmak. Helena
öppnade blygdläpparna och stok in
min penus. Antonia som hände
detta omfamnade mig under det att
djufa andetag ~~och~~ sukar uppstego

i hennes bröst blodet brusade i hennes ådror hennes kinder brände av blygsamhet jag trängde med eldigt begär in i öppningen. Antonia snyftade högljudt och trodde sig ej kunna uthärda smärtorna. Dock under fortfarande tröst trängde jag allt djupare in och var slutligen med en kraftig stöt vid målet. Tårarna runna utför hennes kinder hon bad mig draga den tillbaka om möjligt och efter ännu ett tryck var hinnan som pryde oskuldens söndersprängd och all smärta förbi. Antonia utstöttte ett rop och sjönk sedan i dvala ur hvilker hon först av vällustens glädjande pilar vaknade hon jag tryckte min penus så lång han var in i offerskålen allt efter som jag drog den fram och tillbaka öppnade sig hennes vällustkälla. Och hon erhöll

(18)

den vatska som amor i riklig mängd
utgjuter i hennes offershål. Så att
hon jubloda i hänrycksning och
trode sig vara i himlen.
I denna afdomning låg hon
utsträkt med sin man fastrycht
mot min. På detta sätt blev sex
gånger uppregad och invigt i
kärlekens mysterier. Till minne
av dessa flickor erhöl jag en kärlek
av vardera och minnet av denna
lyckas stund skall följa mig så
länge jag lever. Slutt

Malmö den 18/1 16.

Karl Karlsson.
Hovslagare
vid Kronprinsen
Husaregmente
K. 7
Malmö

64)

Rekrytens – Klagan

1 vers

En visa vill jag sjunga för tiden.
synes lång, den handlar om oss krigare.
och om vårt stora tvång, den handlar om faror
som för oss ställas kan, som drabbar här.
så mången som märker hvarje man.

2 vers

Vi reste från vår hemort med gladlig mod och (kopp.)
Att bättre dagar finna bid kungens höga trapp.
Vi blevo där uppställda med vapen i vår hand.
Och svara att med trohet försvara kung och land

3 vers

Vi fingo snart vår varvning och reste hem igen.
Att roa oss så gladeligt den långa sommaren.
Men snart kom kulna hösten och träden och vind
Och våra trogna flickor de fälde tår på kind.

4 vers

Men sen när vi inkomna uti vår lilla stad.
Att excera börja då en och var så glad
Men när vi fått excerat en månad eller två
Då fik vi annat veta när piskan böra gå.

65)

När
Men kan
Ja månge
Man ve

Men det
Ty uti
Åt hvil
De flyg

När v
Straet
Aresten
Det är

Ja hör
Bed G
Att sig
Och lyda

Ja hör m
Så sök

5 vers

När vi i ridhus kommer där hästen pisk skall ha
Men kan det träfa ryttaren så är det lika bra
Ja mången kan da svävä likt fågeln uti stryn
Man vet ej vilken tima man bryter av och ben

6 vers

Men det är ej det enda som oss förderva kan
Ty uti gymnastiken där gor det het som fan
Åt kvilket håll man blickar det ser förskrekligt ut
De flyga ju i luften likt dynamit och krut.

7 vers

När vi en sup skall taga och styrka vårt humö
Straxt bliva vi tilltalade och stälda i förhör
Aresten blir vår boning i mångo långa dar
Det är ju ej det bästa det vet ju en och var

8 vers

Ja hör nu gossar alla som hörer här uppå
Bed Gud han er bevara att sadan tanke få
Att sig till krigsman giva och dela här vår lote
Och lyda krigsmans lagar det är ju ej så godt

9 vers

Ja hör ni flickor alla som har en trogen vän
Så sök att den bevara allt i frånkrigsmans
tjänst

Tör om ni viste alla vad vi få lida här
Så skulle ni ej önske att vannen vore där

10 vers

Har någon lust att veta vena visar diktet har
Så är det tvenne gossar som uppa sjukhus var
Den ene har blivet skadad vid ridning är en häst
Den andra i gymnastiken när forten var son bäst

11 vers

Wåra namn vi ej vill nämna ty det kan koste mer
Än ni nånstir han tänka er ty vi i tjänster är
Men när vi sen på landet en gång får kommo ut
Då skall vi sjunga visar förån börjar och till slut

Malmö den 20/1-16

H. A. Karlsson

Ett m
En saga
I lung
Omtalad

I vakra
Men inom
En hård
Hans blika

Den hård
Så mild
Och hen
Att t

Den hård
Att tvel
Han fa
Han ta
va

lida här
ren vore där
var diktet har
sjukhus var
dning är en hä
n var son bäst
t har hoste mer
i tjänster är
i kommo ut
och till slut
en 20/1-16
Karlsson

67)

Kärleks-visa

1.

Ett mine i Björkeberg vi helga å sjöstrand
En saga så berättas den gamle älv i bland
I lungna sommar nätter synsälven svalla der
Omtalade en grymhet som där förrövades där

2.

I vakra sjon på holmen ett slot där fordom låg
Men inom dessa marrar man glädje sällan såg
En hård o grymer greve som härskar där uppe
Hans blikar var som döden uti en mörker natt

3.

Den hårde gryme greven en dotte även har
Så mild så god så ädel hon liknar ej sin far
Och hennes namn var Anna hon endast härlek har
Att till en fattig gosse som uppe lovgen var

4.

Den hårde gryme greven ett rykte höra får
Att Axel älskar Anna han vredgas däruppe
Han får då i sitt sinne att taga Axel liv
Han tager fram ett vapen en långer
vasser kniv.

5.

Det var en midsomaraftor vid solens neder gå
Och äfter dagens mödor ~~sigd~~ fiolens ljuva klang
Sig samlat har en skara af bygdens ungdom där
Och även grevens Anna bland glada skara a

6.

Hon hade gått från borger att Axel träffa få
Och snart de synes vandra mot strande bådt
All om sin härleh talla varandra lova tra
Den svala aftonvinden snart vagar dem (till vo

7.

Men snart de vakna båda uti förskräkelse
Ty Annas gryme fader han hördes rytande
Du har förfört min dotter at dig är hon för gol
Hur kan du tänka sådant hon är av ädelt blod

8.

Här hjäpes ing böner ej helle barnslig gråt
Han drager dolda vapnet han stiker det så
I Axels unga hjärta han föll i Annas famn (fort
Och uti gröna gräset hans hjärteblod förn

9.

Nu Axels röst är bruter han knapast talla ka
Adja med dig min Anna jag går i friden
land

Gråt inte
Däruppe

Men Ann
Och jämt
Jag får e
Och inv

Nu ser
Och hän
Ja hamn
Man gen

Vart gre
För uppa
Men upp
Och uti

09

Gråt inte du min Anna fast jag går bort from dig
Däruppe över Stjärna då råhas åter vi

10.

Men Anna tager kniven ur dödes Axels bröst
Och jämt med skaftet stiker den uti sitt eget bör
Jag får ej längev leva du grymme fader hör
Och invid Axels sida hon fölla ner och dör.

11.

Nu ser man tårar inna mångens flicka hin
Och händer nodna fargas på mangens goser hin
Ja hamnas vill man båda man vet ven mördaren
Man gennas går till borger men grever fins ej

12

Vart grever taget sägen man aldrig vetr fill
För uppå dena jorden han stafet undangick
Men uppå Wänners kyrkgårt de bada fått sin gras
Och uti långe tider man det omtalot har.

Malmö den. 12/3 – 16

K. Karlsson

70.

70)

Ask = visa.

1.

En visa vill sjunga som själv jag dikt
Nar jag blev för till fängelset intill Kristianstad
Den är så enkel diktad och skriven lika
Sven Marits Nilson Svanevit det är mit rätt

2.

Jag häkdad blev i hemet den fjerde mars i år
Jag nog mins den dagen den för mit sinne stå
Jag kom från sköna Balsby den väg som hemat
Jag gastade min flicka skön Elin ni förstår

3

Jag halvklöd satt vid bordet att taga mig en
I sälskap med Nils segersäll dett nammnet bar min far
Men bäst som vi där sutta slogs dören hastigt upp
In störtar tre poliser i vildaste galopp

4 vers

Här har vi Ask de sade kom följ med oss i kvällt
Till staden Kristianstad där får du bo i sällt
Wid dessa ord den ena revolvern drager fram
Ty motstånd hännar fögo här ser du sade kon

71)

Jag b
Från vänn
Med sm
O, älska

Jag m
När
För slog
Ett år

Mitt lida
Gud vi
Ty dog
Att s

En flic
Hon sitt
Det är
Dett har

Nu sla
Ty somn

71

71)

Jog blev belagd med bojor och förd i fran mid hen
Från vänner och bekanta så tänker jag på dem
Med smärta när jag reste till detta fängelse
O, älskade hamrater skall jag ej återsse

6 vers

Jag många gång har undrat vad dom jag skulle få
När domen den upplästes så lydde den så här
För slagsmål der är dömda ljöd domarns larska röst
Ett år och tvenne månader då klok det i mitt bröst

7. vers

Mitt lidande tilltager för varje dag som går
Gud vet när jag den gyllne dagens friket återser
Ty dagar äro långa och nätter likaså
Att sitta innespärad är svårt han ni förstå

8. vers.

En flicka har jag älskat vill jag bekänna här.
Hon sitter nu och sörjer för sig och sitt besvär
Det är ju synd om henne att om hon skall lida så
Dett har hon ej förhänat det hon ni litt på

9. vers.

Nu slutar jag min vise ärdrar så min sårg
Ty sommetskval och ånger mig trycker många gång

12)

Det är väl inte nöje att sitta i arest
En such från hjärta smyger och den som
varar fri.

Malmö den 5/6 1917

S. E. Harbora
Korgerd

73)

Hä
Upp
Lilla
Au

Mu
och
O c
så

Hä
Upp
Lilla
Au,

i arest
k den som

n 5/6 1917
Harbora
Korpsd

73)

Baltisk-visan

1. vers

på baltiskan jag går så glad
med dej, min vän, i malnö stad.
Här kommer folk från öst och väst
till baltisk sommarfäst.

2. vers

Härrliga kärrliga Malnö – mö!
Uppå din väg vill jag rosovr strö.
Lilla Pernilla, du tjusavr mej.
Ou hvad jag älskar dej!

3. vers

Mitt hjärrtas vif här än det lif
och många glada tidsförrdrif.
Och hallar spegla sej i sjö.
så skönt uti Malmö.

4. vers

Härrliga, härrliga Malmö – mö!
Uppå din väg vill jag rosovr strö
Lilla Pernilla du tjusavr mej
Ou, hvad jag älskar dej!

5. ver

Här spikas inglisch, snakkes dansk
här språkas tysk, parrlevras fransk
Men blott din ljufa skånska röst.
han ge mitt hjärta tröst

6. ver

Härrliga härrliga Malmö – mö!
Uppå din väg vill jag rosovr strö.
Lilla Pernila, du tjusavr mej.
Ou, hvad jag älskar dej!

7. ver

På Baltiskan går allt galant
där får man se så mycket grant
Men grannast är att se ändå
i dinna ögon blå.

8. vers

Härrliga härrliga Malmö – mö!
Uppå din väg vill jag rosovr strö.
Lilla Pernilla, du tjusar mej.
Ou hvad jag älskar dej.

Malmö den 21/9 – 10
Karl Karlsson

75)

Arholma-valsen.

1. vers

Nordanstormen vänden!
Stilla stärnor tänden!
Lyssnen till legenden.
Om Arholma ö
Mångtusen stormar i brusande haf
Slungat de bräkliga skalen i kvaf
Sjungit sin sång över vaggande graf
Kring Arholma ö.

2. vers

Ödets nornor spännen.
Med vemodsfulla sinnen.
Sagofulla minnen.
Om Arholma ö.
Hur i tidens gryning.
Nordanvågors dyning
Lekte tordonflykting. vid Arholma ö
Då sjöng musiken en ann melodi
Sjöjungfurklagan och hafstrolleri,
Striden om människoöden däri.
Wid Arholma Ö.

3. vers

Mången natt vid stranden
Syntes människoanden,
vinkande med handen
Mot Arholma ö.
Då fick människoanden
Högre makters manning,
fyren fick sin dansning
på Arholma ö.
sen har den sörjande anden fått ro,
vagorna säka vid stranden sitt bo,
Sjömännen sjunga om kärlek och tro
på Arholma ö.

4. vers

Tack för nordansuset,
tack för gransbogsuset,
tack för blänkfyrsljuset
vid Arholma ö.
Tack för gång i skogen
tack för dans på logen
tack för sången tragen
om Arholma ö
Karl Karlsson
Malmö

Om
Om n
Om 19
I blan
~~I blan~~
I blan
War
Om o
Hanter

Till
Med
Men
Den

Wi b
Som
Det
Men

17

Fältmanöver i Bohuslän

1. vers

Om Bohuslän en sång jag vill förade sjunga
Om ni vill lyssna till så vill jag här förkuna
Om 1907 års fältmanöve här
Ibland de höga berg vid havet och dessa skär

~~Ibland de~~

2. vers

Ibland de trupper många som skulle ut och öva
War Kronobergarne de skulle också pröva
Om de nu liksom förr för Sverges land och hung
Hantera han gevär och bära rensel tung.

3. vers

Till Moheda station vi så en dag marschera
Med renseln på vår rygg gevär o mycket mera
Men glada i vår håg vi stämma upp en sång
Den lätta krigaren och väger blir ej så lång.

4. vers

Wi till stationer hom och stega strax på tåget
Som skulle föra oss upp till Det stora slaget
Det var ju ej så fint uti en finka trång
Men munterhet och sång vid glasens reva klang

Men tiden gick så fort och solen Den gick nede
Och läget ilar fram på Gungbevästa heden
Emelan höga berg och dyster fureskog
Och innan det blev dag vid resans mål vi stod

6 vers

En härlig syn uppruttas för vårt öga
Men havet vid vår fot och klipporna de höga
Och långt i fjärrar syns en liten segellåt
Som sakta gungar fram på oceanens våg

7. vers

Men vi ej länge fick stå så och blot beundra
Ty långt i fjärrar hörs fälthanonen dundra
Med laddade gevär vi så till anfall gå
Och snart syns fienden bakom en bergrög

8 vers

Nu blåses eld upphör och dagens strid är slutta
Och trötte krigaren står emot klippar lutad
Men i ett tilet tält på bara marken låg
Och genom tältuken man natens stjärn såg

9 vers

Men vilan blir ej lång ty larmsingnaler skalla
I hast vi ilar fran till skytlegravens vallar

Där låg vi lungt och såg hur fienden gick fram
Men för geräres eld har vänder med stor skam

10. vers

Ja nu är strider slut å slut är och min visa
Och trevligt har vi haft men födar vi ej prisa
Att leva utan mat det är ju ganska svårt
Och därtil knoga sträckt det är ju allt för svart

11. vers

Wi toga nu farväl av Bohuslänska fjäbler
Till Göteborg vi kom det var ju sent om hvälle
Nu förder hemmat går till Smålands gamla land
Då hanske någor vår vill räcka oss sin hand

Malmö den 1/4 1717
J. E. Karlsson
Korpral

Kungsholms visa

1 ver

På kungsholms strand där mälarns våga skölje
En liten del utan vår huvedstad
Där står ett plank som nästar döljes
En lika grå som dyster huvedstad

2 vers

Frågar någon vem som bor därinne
Ja flickor klädda uti snövit skrud
Ja flickor som togit bort sitt ädla sinne
Och syndat har emot Guds sjätte bud.

3 ver

Men flickor gråten ej för vad ni blivet
Nej stämmen hellre upp ett glatt och munter skri
För när man endast en gång lever livet
Så tycker jag att dett skall levas glatt

4 ver.

Och inom slottets dystra murar
Där höres månget ~~gra~~ skämt och glom od skrit
Där han man och få höra dera förtälja
Om månger glad och trevlig lördagsnatt

Jag
Har
Jag
Och

81)

Jag själv som skrivet dessa enkla rader
Har lidet skeppsbrott uppå nöjets hav
Jag har alleredan glömt Gud fader
Och seglar nu till skutan går i kvan.

Malmö den 4/4 1917
Karl Karlsson
Korpral

Stenhuggare – Visan

1. ver

Jo vi som är stenhuggare
Vi har det ganska bra
När som vi får jobba
varenda söckendag

2. vers

När lörda kvällen kommer
Och vi avlöning får
Då lättas vi av mödorna

till Karlsham vi gå

3. vers

Till Karlsham vi komma.
Och Karlsham vi uppnåt
så går vi ner till hällaren
Och tager oss en klar

4 ver

Ja när vi har komit
mera uti svang med några
stycker bönder öcksö en
bonna dräng

5. vers

Ja bönderna de prisa oss
så härligt i vårt land
de bjuda på stenhugaren
så lange som de kan.

6, vers

Ja flickorna de prisa oss
så härligt i vårt land
de vilja ju så gärna ha
stenhuggara till man.

83

83

Nu har jag sjunget visan
från början och till slut
och har ni mera brännvin
så ge sångaren en sup.
Och den som sjunger visan
Och inte lägger till
skall böta fem rikstaler
Och mesto skallen sing

Och den som sjunger visan
och ej har rätta tan ja han
kan köra kuken i ett krokigt smorjehål
Malmö den 6/4 1917

K. A. Karlsson
Borgsal

Hejsan grabbar

1 vers

Hejsan grabbar skall ni vara med
nu så skall ~~ni~~ vi alla uppa ett glat gale
hosingen vi alla uti fickan har du är dörfär
dum som uppå hovar spar
Weckan är lång men söndan den är kort
dörför i dag vi hasta alla sorger bort
Hejsan grabbar skall ni
vara med har ni ångar uppe ja var
lung för då

2 vers

Jame lör näsar Jame med bremun
Andersson med blana
Karlsson ifrån Djurgårds brun
Hrokiga Per Fredrik utan byling händ
långa Anders Ola ifrån Hen sömte
magra hvick och tjocka Wille Östergren
Hejsan grabbar =-=

3 vers

Fräkniga Johanna hiliga Hristin
Karolina Pettersson som syr uppå maskin

85)

Axelina Pettersson ifrån Öresund
Och Amanda huswill ifrån Hogalund
Olssons Amanda smaler som en spik
Frits o Julia ifrån Helgrens snusfaberik

Hejsan grabbar skall ni var med
hor ni ångan uppe ja var lung för
då

Malmö den 6/4 1917

K. A. Karlsson
Korporal

Hjärtrö — Walsen

Hjärtans höra mö lilla vän uppå Hjärterö
Måner lyser klar uppå bryggan vi valsen bar
Här är fläng och dragspelsgnäll
~~Lilla vän~~ Ja en vals i månskenskvällt
Lilla vän en dans uti månskenskvällt
Du min skatt hör skall dansas i natt

Refräng

Hjärtevän på hjärterö
Wi snurra och far lilla rara mö
än en dans vid dragspelsgnäll
Och sen skall vi svärmä i månskenskvällt

2, vers.

Mången flicka gran vill ha mej till sin fästeman
Jag för mången vink men jag ser ej åt ögats blink.
Jag ej ser på någon mer
När du ser på mig och ler
Lilla vän en dans uti månskenskvällt
Du min skatt hör skall valsas i natt

Refräng

Hjärtevän på hjärterö

87

Wi snurro och far lilla rara mö
än en dans vid dragspelsgnäll
Och sen skall vi svärma i månskenskväll

3 vers

Ringen fin av guld
Som du gav mig så kärleksfullt
Uppå hjärterö skall vi hygger vår stuge rö
Där i stormig höstekväll skall vi nå vid spisens hälle
Lilla vän en dans uti månskensglans
Du min skatt hör skall dansas i natt

Refräng

Hjärtevän på hjärterö
Wi snurro och far lilla rara mö
än en dans vid dragspelsgnäll
Och sen skall vi svärma i
månskenskväll

Malmö den 7/4 1917
H. A. Harlase
Harpant

88

Titanich Undergång.

En sorbig hädelse timat har
Helt nyligen uti dessa dar
Som med bestörtning har fylt en värld
Och mycket tårar i hem och härd

2. vers.

Och stolte ångaren Titanich för
Ute på atlanten så skön och stor
Han var den största som vatnet bar
Milleoner tretti den hostat har

3. vers

Som emigrantbåt han slog rekord
Tog tjugotre knop så har vi sport
Och hans besättning det må ni ha
Det var nichundranittia.

4. vers

Av emigranter så rymde han
Tre hela tusen femhundra man
Och fin och promper han också var
En richtig lyckbåt han sjör befor

Fr
Hur
De

Bla
Bloc
De
Och

N
Fill
Men
Ha

Ty
Och
Ett
Och

Tita

När han på färden ur hamnen gick
Från Scauhaniton, man skåda fick
Hur som i hamnen med största nöt
De andra båtars förtöjning brast

6. vers

Bland pasegerare hade han
Blott fjortonhundra var nog minsan
De voro komna från alla land
Och richa fattiga bland varon

7. vers

Nu gick han ut på sin första färd
Till staden Nevyork i Wästerns värld
Men jungfruresan den sista var
Han under väger till bottnen for

8. vers

Ty när han kommit till häfften fram
Och något mer man då ont förnam
Ett budskap ljöd över hälsar blå
Och hemskt det var och det lydde så

9.

Titanick stött mot ett isberg stort

Hon
vad
han
och

Och
han
hon
a

De s
mot
Men
då

En
da h
bäst
då

91)

Skörde-flickan

Hon växte i torpet vid susande skog
vad lijörna drömde det viste hon nog
hon viste vad fågeln i lunden hvad
och jämt var hon sorgfri och glad

2. vers

Och åren de gino och fästman hon fick
han lyste så stolt i sitt krigiska skick
hon dröjde ej länge hon dröjde ej alls.
att leende famna hans hals,

3 vers

De skulle ha gift sig men freden tog slut
mot kajsaren av Rysslard drog honing ut
Men Gustav den tredje drog gossen åstod
då var han sorgfri och glad

4 vers

En dog när på åkern hom skylarna bard
da hom der ett bud ifrån Grämmande la
bäst visan om Fingal blad tärnorna b,
då sades dett att gossen var dåd

5. vers

Hon stod där rord bland de vaggande ax
Hur dog han? hon frågte så dovrande stax
Han värjde sig manligt bland kulornas bad
Då blev hon så sorgfri och glad

6 vers.

O, redan bland skylar på grönskande äng
i ängslan hon sade min brudliga säng
hur skönt är att somna med säder i ax
i skördarnas gyllene tid.

7 vers

Hon lade sig neder och somnar glatt
på bädden hon bars i stugar så bråte
hon lag in i döden man vishade rörd
att aldrig sågs vackrare skörd

8. vers

Och lärnorna sjöngo på grönskande gran
O slumra vi hölla så hjärtligt dej av
Du band på din härve din visa du hvad
och jämt var du sorgfri och glad

Malmö den 4/9 1917

K. Karlsson

Hoyrat

I ung d
-en yn
D:A v
Och -ö
Ej
N-er

S-å ha
Med d-
Han s
Han
Hon
D-å va

Snart s
De sv
D-e la
Att ler
I nöd
Intill

Kärleks — visa

Vers. 1

I ungdomens fägring blott ad-orton år
en yngling hon räkte sin hand
Det var en yngling med ljuslockigt hår
Och ögon som logo ibland.
Ej und-erligt då att han kund-e nå
N-er i hennes hjärt-evrå.

Vers 2

Så hände det sig att en afton han kom
Med det ståtliga skeppet i land
Han smög efter henne, hon vände sig om
Han hör honom viska sitt namn.
Hon viskar hans namn, hon flög i hans famn
Då var hon, i säker hamn.

Vers. 3.

Snart stod de i kyrkan, vid ders altarring
De svuro varandra sin tro.
De lova varandra, vid heliga ting
Att leva i sämja, och ro
I nöd och lust på sorgernas kust
Intill Livetts sista puts.

vers 4.

Och troget så håll han det löfte han gav
Och hjärtlig var kärlekens hamn
Men han måste ut på det stormande hav
Ty bröd uti stugan ej fans
Då blev sorgen stor ty snart blev hon mor
Och kärlek i hjärtat bor.

Vers. 5.

Han skulle ha varitt tillbaka allts-en
Ty tid-en var inne därför.
Och längtande gick hon till dagen var slut
Men intet från vännen hon hört
Hur kommer det sig så skrev hon till mig
Att jag ej får brev från dig.

vers. 6.

Så kom där ett brev ifrån främande land
Men ej ifrån vännen så kär
Nej vännen fans ej mera till
Ur detta liv med dess sorger och kiv
De skiljajs för evig tid

vers
Med
Hon
Hon so
Han
Men
Han

När
Du
När
Du
Tills
Jag f

95)

vers 7

Med klappande hjärta och darrande hand
Hon tryckte sitt barn inttit sig
Hon sade din far for till främmande land
Han finns ej mera hos dig
Men du har en far uti himmelen kvar
Han vet vett var sitt barn han har

vers. 8

När du blir vux-en, när du blir stor
Du bliver mitt ålderdomstöd
När du bliver gift i din hydda jag bor
Du delar med din moder ditt bröd
Tills lycklig och sätt en stjärneklar kväll
Jag far intill fridens tjäll

Malmö d-en 4/9 1917

H. Lindsjö

Värpliktig vid 3 dje Dkv K. 7. Malmö

96

Vers 4.

Och troget så hått han det döfte han gav

Karl Karlsson
Karlsson
4 Sk
Malmö.

Malmö den 4/7 1917
K. Karlsson
4 Sk
Malmö

97

Jog
I
Da
så
Ja
om
Så
nep

Da
var
D
va
va
ui
o
D

97

97

Kärleks-visa

Jag gick mig ut en afton
I maj månad grön
Då mötte mig en flicka
Så fager och så skön
Jag genast henne frågte
om hon ville älska mig
Så svarar han tillbaka
nej o nej det vill jag ej.

2, vers

Därefter som det syntes
vara hennes behag
Då fick vi äntligt veta
vad frojd och kärlek
var vi oss så nederlade
uti gröna gräset klär
och vad vi sedan gjorde
Det säger jag ej här.

När tjuga vechor sedan
var gångna förbi
då börjar denna flicka
att taga om sitt liv
hon knyter förklädsbandet
under ögat var hon blå
hon länkte på de stunder
vi i gröna gräset låg

4. vers.

När fyrotia vechor
förgavna var till dar
då föder denna flicka
En liten rasker dräng
Hon skrev då uti brevet
att hon ville älska mig
Då svarar jag tillbaka
Nej o nej det vill du ej

5. vers.

Det enda goda rådet
som jag vill giva dig
Tag du ditt barn på armen
gå ut på vandringstig

99)

Men tröttnar du på vandringen
Så kan du sätta dig
och tänka på de stunder
då du var för god tit mig

Malmö den 4/7 1917

Karl Karlsson
Kaapras

Kärleks-Visa

En moder som av kärlek brann för för enda dottern Sin Hon sade går aldrig an min kära Karolin der går för när de gossar små. Och därav kan man lätt förstå att det så sorgligt med dig är att der har blivel kär

2. vers.

Men Karolin gav till svar såg mor förnekar ej om gossarna mig i fammen tar skall jag då svara nej. Om de begär en kyss av mig säg moder skall jag fråga dig om den kyssen själv får ta skall jag då svara ja.

3 vers

Tag kyssar tag i tusental ja tag dem som du vill men svara aldrig ja därtill när du i skog går vill. Men gossarna gå ut ibland förtroligt vandra hand i hand och der är svag och för den skull med dem du faller kull.

4 vers

Jag i min ungdom ofta fått och även så dur far. Vi gina ofta hand i hand och han mig kälk

i ha
trätt
dign

Det
skönt
grönt
låg
i

En
dvala
jag
kära
har en

(101)

i handen hvar vi gina så det var en natt jag
tröttnade och blev så matt och vid ett träd jag
dignar ~~med~~ med då föll din fader med

5. vers

Det var uti en aftonstund när allting var så
skönt Det var uti en rosenlund där allting var så
grönt. Men hur den sen med oss gick till då
låg din fader aldrig, still men roligt var han
i sin fråja och jag låg still och nöjd

6. vers

En timme flöt som en minut jag i min
dvala låg sen glädjens timma den var slut
jag först min villa såg såg villken villa
kära mor sad Karolina. Ja jag tror att Trans
har en gång gort vid mig som far har gort med dig.

Malmö den 5/9 1917

K. Karlsson

Kungsgat

Sjömannens — Avsked

Wid stranden av älven där vandrar en mö
I ungdomens fägring så rosende rö
Hon äger ett hjärta som ständigt skall slå
En däjelig flicka jag där kunde få

Wid stranden av havet hon vandrar så still
När månen och stjärnorna tindra så milt
Hur glad och hur lycklig är icke den
Som här uti livet kan äga en vän

Jag reser från fader och moder och hem
Men aldrig i livet så glömmer jag dem
Nej aldrig jag glömmer den eden jag svor
Ej heller den dal där min käraste bor

Ett brev vill jag skriva om kärlek och tro
Och skicka det hem där min käraste bor
Och be henne vänta i dalen ett år
Tills skutan blir färdig att segla uppå

O älskade flicka säg ja till mitt ord
Ty vi skola leva tillsammans på jord
Så länge som hjärtat och pulsarna slå
Att älska en annan jag aldrig förmår

O vänaste flicka var alltid mig när
Båd dagar och nätter du är mig så kär
Om dagen så tänker jag ständigt på dig
Om natten i drömmen så svar du mig

Och hade jag vingar och vore en and
Så skulle jag flyga bort till min vän
Så skulle jag flyga långt bort till min vän
Att vi finge träffas med glädje igen

Malmö den 6 September 1912
Brar Jönsson

Fröken Ragnhild

Fröken Ragnhild var fattig och föräldralös
Ensam uti värden och förglömd
Hennes fader han var döder allt emedan hon var
Hennes moder var senare begravd.

II

Adolv Erik var mäktig och stalter i sitt sinn
Han befallde sin son att i hast
Öfvergiva sitt hem och på havet ge sig ut
Och förfömma sin fattiga vän

III

Nej förrän jag reser från hemmet och från dig
Från min Ragnhild som varit mig så kär
Att vi för evigt skola skiljas neg det får aldrig ske
För skall vi uti bölförna bö.

IIII

Så skrev han ett brev till sin fader så här
Och i brevet där stode dessa ord
O farväl min grymma fader o, farväl min köra mo
Eder. som skall ni aldrig mer få se.

V

Sedan mötas de båda vid den brusande strand
Tog varandra om livet och i samn
Sedan kasta de sig neder i det brusande hav
Som för evigt skall vara deras grav.

VI

Därför hören i föräldrar i som haven barn
Låten kärleken förbliva som den är
Annars skolin i erfara att er vandring ej blir lång
Och i hjärtat ni ångrar det en gång.

Malmö den 6-9-17
C. H. Hallgren
T. f. Havslogareunderafficer.

No 15-4 K. Karlsson Havslogare-
korpral vid Kronprinsens Husarregemente
Malmö

Kalle och Lisa.

Om Kalle Petterkvist
jag sjunga vill en visa
Och jag vill sjunga en
Om en som hetta Lisa

När Kalle i skolan gick
fick han sitta invid pulpeten
men Lisa hon var buggad
mitt uti planeten.
När Kalle var tjugo år
Exera han beväring
Men Lisa hon fick palät
Som höksa hos en häring

Ja kalles mamma var
bäd ful mager och liten
men Lisas mamma
Ja alldles utsluten
Kalles pappa gick
Och tiggde mynt i pungen

105

men Lisas pappa rymde
från käringen och ungar.

Och Halle genast tog
En general i kragen
Men Lisa blev utan
en korpral bedragen

Ja Halle stackarn kom
I aresten med delsamma
Och Lisa kon blev sjuk
Och sedan blev kon mamma

O! gossar akta er
För era generaler
och flickor achta er
För våra korpraler

Ja Halle var så dum
Så mer gick inte in

Men Lisa hunde ändå
Inte låta blien.

Go vänner lyssna till
Tog lärdom av min visa
Och inte rännn åstad
Som Halle och Som Lisa

Malmö den 5/1 1917

Karl Karlsson
Korpral

En, n
Hos
och s
Sam
Jag
Låt
Sitt
Jag
Sen g
Så
Hvad
Men

Flickans - dröm.

En natt jag drömde att uti sängen
Hos mig låg Fredrik den raske drängen
och sakta tryckte uppå mitt bröst
Samt tog på bären ~~mycket~~ löst
Jag lyckte att jag till honom sade
Låt bli mig Fredrik men då han lade
Sitt ena ben över mina lår
Jag blev förlägen han ni väl förstå
Sen gorde han kastigt en manöver
Så jag kom under och han kom över
Hvad han då gorde kon ni förstå
Men tyst min mun skall du få socker.

Malmö den 8/9 1917

Karl Karlsson
Korpral

Farväl

En sjöman älskar havets våg
Ja vågarnas brus.
När stormen skakar mast och tåg
Vid stormarnas sus.
Farväl, Farväl förtjusande mö
vi komma väl snart igen!

Hon viskar ömt och gift mitt namn
Vid vågarnas brus.
Kom snart tillbaka i min famn
Från stormarnas sus.
Farväl. Farväl förtjusande mö
vi komma väl snart igen

Min trogna flickas varma kyss.
vid vågarnas brus
För sista gången jag fick nyss
Vid stormarnas sus
Farväl farväl förtjusande mö
Vi komma väl snart igen

(170)

Jag avsked tar av vännen här
vid vågarnas brus.
Den hulda då mig trohet svär
vid stormarnas sus
Farväl farväl förtjusand må
vi komma väl snart igen

Malmö den 9/7 1917

Karl Karlsson
Korporal

Karl Karlsson
Korporal

Kärleks-Visa

Du har diamanter och pärlor
du har allt vad en yngling begär
du har också de vackraste ögon
säg Hildur vad önskar du mer

Jag var en uppricktiger flicka
då jag var i mitt astonde år
då jag blev av en gosse bedragen
honom sedan mitt hjärta jag gav

Jag har varken far eller moder
jag är ensam på den enstiga stig
därför min gosse jag beder
att du aldrig skall bortglömma mig

De gossar alla ~~gossar~~ jag liknar
vid djur i den billande skog
de irra kring skog och kring dalar
att söka sitt skydd och sitt ro

Nu får jag väl sluta min visa
ty jag orkar ej sjunga den mer
för ditt hjärta är hårt som de stenar
som ligger på Sinai berg

Malmö den 10 september 1917

Bror Jönsson
Horst. korp

En flickas klagan

Det var en afton då stormen ven och vinter på varje gr
var blomma vissnar var fågel dör och ängens gränsha
i snön sig byter.

Min blick mot himeneler jag lyfte vad den var
härlig vad den var blå och många stjärnor jag tin
såg som lyser seglare uppå hans mörka våg

Jag tänkte då liksom stjärnar ren ett ljus om
natten för seglaren år då vill jag lyda min älskl
spår och bli hans stjärnä varhälst han går

Men som jag alldrig den vän kan få det tyckes mig
då att honom återfå att var han finnes där jag skall
gå Min tanke fridfull till honnom går

Malmö den 10/7 1917

Karl Karlsson

[illegible]

I
var
jag
ja
de
gl

Jor

(113)

Kärleks-Visa

Vers I

I giflas tankar jag går och
vankar och tänker på den som
jag skall ha på egel hopp
jag nu bygger ankar
det skall gå bra ja det skall
gå bra.

Vers. II

Karl. Karlsson B/ [illegible]

Johan Charles Christopher Tekstin

Kärleksvisa

I dyster cell dit solen sällan skickar
Igenom fönsterrutan sina blickar
Jag såg dit in jag såg en bleknad stjärna
En sorgsen tärna

På hennes panna ingen glädje strålar
Och ingen purpurflamma kinden målar
På hennes läppar inga löjen leka
Den äro bleka

Jag frågade och själv hon lyckles svara
Hur skall jag nöjd och lyklig kunna vara
Som har fått lida såsom jag på färden
Igenom världen

Men vän han svek sin tro bröt sönder ringen
O, vad jag lider detta känner ingen
Jag älskade blev älskad men den tiden
Den är förliden

Det var en gång jag strålade av fägring
Men detta livet det är blott en hägring
Och så kom natt och då förståndet flydde
Ej morgon grydde

O. vanvett som sin tro kan så fördärva
O. vad jag annars kunde tänka tala
Men ulav allt som jag nu önska skulle
En grönklädd kulle.

Malmö den 2 oktober 1917
Ehrnfried Ekelin
Kopral.

L. Wilsson

fagring
hagring
ndel flydde

fördärva
lala
ka skulle

1917

Herr Dr. L. Manson
Lor Logan

En kväll i maj

1

Det var en gång så sagan är
solen sken så klar, och blodet
brann o han var kär, hon blott
sjutton var. Det var en gång en
sagans sång, allt vade en saga kan
bli det var en gång då kvällen
lång jublande nunnande vi.

2

Det var en vårens kväll en kväll i
vacker maj säg minmes du hur björkarna
doftade vår, hur vinden smekte ditt
gyllene hår, o, blomman som jag bröt
till kransen som du knöt, vår lyckas
krans i den skymmande kväll en
kärlekens kväll i maj

3

Han var en ung och käck student fyllda
nitton år Hon en tös som alldrig känt
en kärleks tjuva vår. En aftonstund i grön

hand möttes de första gång, nu hand i
hand i lyckoland sjungande kärlekens sång
Det var en vårens kväll o. s. v.

4

Men ung blir gammal åren gå åren
ros.or dö, snart nog mörkret faller på,
och det blir höst o snö de unga fu, som
gamla nu väntar på slutet en gång.
men dö i land med hand i hand
sjunga de kärlekens kväll i maj.

5

Det var en vårens kväll, en kväll i sachra
maj säg minnes du hur björkarna doftade
vår, hur vinden smekte ditt gyllene hår
o blomman som jag bröt till kransen som
du knöt, vår lyckas kransi den skymmande
kväll kärlekens kväll i maj.

Malmö den 28/10. 1917

Oscar Fjällkvist

Barndoms-minnet.

1

Där som sädesfälten böja sig för vinden
och där mörkgrön granskog lyser bakan
den står den lilla röda stugan invid grinden
som i forna tider var mitt barndoms-hem

2

Där var sol och sommar över gröna hagar
när som aderton årig jag därhemma var
och de minnen som står kvar från dessa dagar
är de bästa och de vackraste jag har.

3

I från landet uti västern tanken glider
hem till gamla kära Sverige då och då
fast det nu har svunnit långa tider
barndomsminnet har jag alldrig glömt ändå

4

Jag är gammal nu och lever blott på minnen
av mitt ~~lyckoland~~ hem och mina vackra
drömars land vad som fordom brukar fängsla
barndomsminnet står så livligt för min inre synkl

5

Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde
jag förstod det kanske ej förrän jag blev stor
och föräldrarna mig livets goda lärde
nu de äro borta både far och mor.

6

Och min flicka ja det fans ej hennes like
hon var solen i mitt liv då jag var ung
nu hon sover uti dödens kalla rike
jag står ensam kvar och livet kanns så tungt

7

Ja jag länktar hem och griper vandringsstaven
ty mitt lyckoland är endast en skinär
nej här skall jag kanske bäddas ner i graven
långt från hemmet och från dem jag hade kär

Den Försjutna

Den för sjutna önskar ingen vän
Uti den tysta stilla midnatten
Men hon ropar ropar kom tillbaka
Du blir min brud du blir min huldande

Men den tysta rymden ger inget svar
Ty han sin trogna brud forsjutit har
Otran har fått makt med mannens sinne
Trogna löftet stannar ej därinne

Den försjutna inga tårar har
De hava runnit uti backen klar
Men på den bleka kinden synes spåren
av den brinnande förrunna Gåren

Då kan hända att om några dar
Du till den tysta stilla graven gå
Läser där de välbekanta orden
När sam stoftet vilar under jorden

Den försjutna nu hon saver sätt
Och hennes trogna hjärta har förblött
Skaparen sam vägen för mig rögde
Skänkte frid åt hjärtat fast det drögde

Aldrin den 28 Okt. 1917
K. Carlsson.

Fredssång

Vorför skola månskor strida
Varför skall det flyta blod
Varför skall så monga lida
Blott för någras övermod
Freden är och skall förbliva livets högsta poesi.

Alla äro vi ju lika födda utan samtätt
Fattiga så väl som rika ha vi samma mänskorätt
:/: Vorför skall den starke då så den svag neder slå :/:

Vorför skilja man från mäka varför röva moderns stöd
Vorför skall de små försaka blot för kriget dagligt bröd
:/: Läggen alla vapen neder låt oss sluta evig frid :/:

Malmö den 28 Okt. 1917.

K. Larsson.

Balsalens Drottning

Med glödande kinder hon hastar
från valsen som nyss tagit slut
en kappa kring axlarna kastar
och skyndar i parken sig ut
bakom henne tonerna ljuda
klart skiner salongen i ljus
framför hennes nöflingorna flyga
och doft höres stormarnas brus.

Wi flydde hon bort från de andra
när balsalens drottning hon var
var ämnar hon så ensamnen vandra
förgäves hon lamnar ej svar
bland hopande drivor hon finner
sin väg genom dunklet ändå
tills mitt uti parken hon finner
en undangömd enslig berså

Där står ju ett träd som hon känner
mot trädet hon lutar sig fram

och pannan som feberhet bränner
hon lutar mot trädets stam
två glödande kyssar hon trycker
mot isiga barken och ler
ett namn hon sig skönja där tycker
i snöglansen matta sken.

Huz ljubligt hon drar sig till minnes
den hand som ristat det har
hur glad var hon ej då till sinnes
en maj-dag så strålande klar
hon mindes så väl varje skåra
hans hand hade ristat därpå
liksom ej trädet såra
hon prytt med förgätmigej. då

Sen dess har hon aldrig fått skåda
den trakt där de mötte varann
ty ödet åtskilde dem båda
och år efter år så försvann
nu tillhör hon redan en annan
och all hennes kärlek har flytt

hon lutar den brännheta pannan
mot isiga barken på nytt

Ånyo hörs tonerna ljuda
och valsen vill alldrig ta slut
hon eldigt i valsen sig kastar
med strålande blick som förut
men trädet där nere i parken
står isigt på grenar och
och vinden bortsopat på marken
vart spår där hon nyss gått fram
Slut!

Malmo den 28 oktober 1917

Oscar Sjökvist
Volontär vid 4de sko

I am a girl of innoucens
I show my legs for forthy pence
And will you see a little more
you have to give me forthy forth.

H. Sandfer 35/7

129

Lars Peder.

1.

På grevens gård Lars Peder i hösa synes
gå. de greverliga svinen han vaktade uppå
av vem Lars Peder föddes av vem han nu var
han visste själv dett inte blott han frös och sett

2.

Och allt vad smuskigt hette man honom göra gav
bland grevens herres drängar han tjänade som slav
i stallet fick han ligga när kölden small i knut
de hästar hadde täcken Lars Peder ej en klut.

3.

Den enda som åt honom en blick av ömhet gav
var grevens yngsta dotter ett barn så himmelsk
car. De härliga rätter som henne gavs var dag
hon gömde åt Lars Peder, så sjuk så arm och svag.

4.

Då börjar gossen gråta och se så hjärtans gott
uppå den lilla flickan som rådnar därvid smått
den dagen den skall komma då jag kan ge igen
så har i drömmen viskat en röst från himmelen

5.

Dett var väl första gången jag Herrens nattvard fick
jag kände mig så lycklig om er jag drömde blott
jag drömde då så mycket som aldrig kan slå in
jag drömde, o, förlåt mig jag drömde ni var min.

6.

Farväl för denna gången vi ses ej mera här
men räck mig då den blomman som ni i handen
bär, Och flickan räckte blomman med hand så fin och rar
får jag den hande kyssa ja gärna nummen med.

7.

O, Herre Gud i himmelen visst har jag drömt dett så
må även så dett andra i sin fullbordan gå
så talte nu Lars Peder och som en pil flög bort
på greverliga godset han syntes icke fort.

8.

När åtta år var gångna då kom en vagn så grann
till slottets marmortrappa i vagnen satt en man
han syntes hög och reslig med blecka ädla drag
och godset under klubban dett skulle gå i dag.

9.

Då sågs en skymt i fönstret av en förgråten mö

dett sprider sig en rod nad uppå hans kinders snö
han träder in i salen aktionen börjar gå
jag giver dubbla värdet se här är pängar slå.

10.

Sen går han in till greven som helt förkrossad satt
behåll ert gods min herre men hälsa fröken att
här börjar han att stamma men hälsa fröken att
bland skatter uppå jorden är hon min högsta skatt

11.

För henne har jag samlat av Kaliforniens guld
jag samlat millioner för hennes godhets skull
föraktad och förskuten som jag av alla var
gav hon mig största brösten nu räddar hon sin far

12.

Så gick han ut ur salen men greven fattar mod
och i densamma salen ett ståligt bröllop stod
så vigdes de tillsamman de ungdomsvänner två
där kan man hydligt finna att Gud han stält dett
så.

Slut tecknat av Allan Strömgren

Den blinde harpospelaren.

1.

En riddare red genom grönskande lund
för att höra små fåglarnas sång
och då hörde han en flicka som satt där ö sjöng
och han hörde en harpa som klang.

2.

Han steg av sin fåle vid gyllene grind
för att hälsa den väna guds frid
och hon hälsa tillbaka och sade så här
var så god och på tuvan sitt ner.

3.

Han sätter sig neder på tuvan så grön
och han bad henne sjunga en sång
då hon sjunger om kärlek och tusende kval
och om människornas sorger och strid.

4.

När hon slutat att sjunga han mot henne ler
och på handen han trycker en kyss
du är ung du är skön du är älsklig och huld
jag skall föra dig hem som min brud.

5.

Men då brast hon i tårar förlåt mig hon sa
jag kan inte förbliva din brud
jag är blind, jag är lam, jag är fattig och arm
jag kan inte se solen i skyn.

6.

Är du blind är du lam skall du dock bli min brud
du skall bliva min maka så kär
jag har gods, jag har guld, jag har rikedom nog
jag skall klä dig i gyllene skrud.

7.

O, bryt mig en ros ifrån marken och välj
får jag se om du hörer mig till
om du bryter en vit är du oskulden själv
jag dig älskar i liv och i död.

8.

Hon böjer sig ner och en ros hon bröt av
fast hon såg sj att rosen var röd
trots att rosen är röd jag dig älskar ändå
jag dig älskar i liv och i död.

Slut

Tecknat av. Allan Strömgren

Älborgs visan.

1.

Den blomster prydda gondolen gled
utöver Älvsborgs böljor ned
dett var så hemskt i den mörka natt
en flicka som vid rodret satt.

2.

Kring pannan bar hon en lagerkrans
beprydd av stjärnors milda glans
hon sjöng om vännen så ljuv och kär
som uppå Älvsborg fängslad är.

3.

Och Herman hörde denna stämma klar
som genom järnbeslagna fönstret far
hallå han ropte min sångarvän
nog känner jag din röst igen.

4.

Jag har mördat ett barn för dig
du kunde väl ha förlåtit mig
men kärleken den är lika stor
hos fången som uppå Älvsborg bor.

5.

Men stormen ryter och åskan går
och böljorna emot Älvsborg slår
dett blixrar till och fången såg sin vän
som i böljorna rullar hän.

6.

Att sitta innespärrad i en bur
så klagar fången o jag arma djur
min Sigrids öden jag dela vill
min grav skall bliva på böljan blå.

7.

Sen skall jag liksom en vålnad gå
ibland de vilda skären grå
min Sigrid uti ett annat land
jag trycka skall din trogna hand.

8.

Och fången uppå Älvsborg satt
till ders han rymde därifrån en natt
och störtar sig uti böljan blå
för att sin Sigrid återfå.

9.

Mången gång uppå Älvsborg sen

man haver hört den stämman ren
och denna röst har man känt igen
ty dett var fångens sångarvän.

Slut

tecknat av Allan Strömgren

En kväll i Venedig.

1.

Månstrålar klar och glimmar
vinden sig sakta rör
och i dess sena timma
jag mandolinen för
Bakom balkongens galler
jag skymten av en skugga ser
och från gondolen faller
en ros till sångarn ner.
Juvt är att drömma
sorgerna glömma
tonerna strömma till henne upp
tindrande stjärna, himmelska lärna
skydda och värara kärlekens hopp.

2.

Ljuvt är om kärlek viska
blott till sin lilla vän
lysna till liten sicke
hör hur hon drillar än
Sjungen om älskad maka
gömd uti skogens famn
och när hon kom tillbaka
hon viskar sin älsklings namn
Ljuvt är att drömma
sorgerna glömma
tonerna strömma, till henne opp
Tindrande stjärna, himmelska lärna
skydda och värna kärlekens hopp.

Slut

Tecknat av Allan Strömgren

I natteas tysta timma.

1.

Strålande fager bland rosornas prakt
på din balkong
du fjätterad står i drömmars makt

och lyssnar till min sång
skådar du kanske i framlidens natt
en gryning skär
slumrar som i sagornas skatt
en mörkrets stjärnehär.

Refr: Drömm då min strålande brud
rosen i rosende skrud
drömm om en kärlek så varm
städse skall bo i vår barm
drömm om en underbar tid
kärlekens gyllene tid
drömbilders tecken vi två
du och jag vi förstå.

2.

Nattliga skuggor nu breda sitt sken
kring björk och fur
och solens strålar mist sitt sken
en slumrande natur
jorden nu längtar till vila och frid
vid nattlig härd
allt flyr från dagarnas strid
till drömmarns sagovärld.

Refr:

Refr:

Refr: Drömm då min strålande brud.

Sent

Tecknat av Allan Strömgren

Hjärtan som mötas.

1.

Vi mötes en vår bland grönskande snår
och häggarnas doftande hängen
jag lyfte min hatt hon nickade glatt
med ögonen fulla av skratt
hon lyste av ungdomlig charm
med knappande barm och rodnande kinder
tillsammans vi vandrade sen
i kvällsolens sken, på blommande ren
tills jag frågade lycklig och varm
får jag lov att erbjuda min arm

Refr: Då log hon mot mig första gången
i kärlekens band blev jag fången
osalig berusning i vårkvällens tjusning
hon blev mig så kär
förtrollad hon viskar de orden
om ljuvaste lycka på jorden

om sällhet vi drömde
och allting vi glömde
till sist helt i en kyss.

2.

En midsommar natt med klingande skratt
och fiolernas snyftande låtar
i skymningens glans vi gingo till dans
på ängen där majstången fanns
med ögon som lekte och glad
och läpparna drog
och lockade mina
som rodnande fullmogna bär
hon mötte mig där, du är mig så kär
jag bekände med skälvande röst
och hon tryckte mig lätt mot sitt bröst.

Refr: Bernsad av dansen och sången.

3.

För höstvindens fläkt föll blommarnas dräkt
och singlande gyllene slantar
och blommorna dog, nattfrosten slog
och fåglarna tystna i skog
vi mötes ej mera till lek

Refr:

och kyssar och smek
i skymmande dungar
ty sommarens saga förblött
de rosor de strätt har vissnat och dött
över bygden låg höstkvällen blå
när vi skiljas för alltid vi två

Ref: Då log hon mot mig sista gången
ej mer hennes makt höll mig fången
i vårens berusning i sommarens tjusning
hon var mig så kär
nu slocknad vår lycka är vorden
ty falsk är vår lycka på jorden
den sällhet man känner
när pulsarna bränner
är kort liksom en kyss.

Slut

Tecknat av Allan Strömgren

Vett var en gång.

1.

Vett var en gång jag valde mig en vän
den jag havt kär näst gud i himmelen

jag reste bort för några månads tid
och kom igen dett var vid juletid.

2.

Dett första som jag göra tänkte då
var att till den lilla vännen gå
för att än en gång få trycka hennes kind
som hon så ofta lutat har mot min.

3.

Men när jag kom till lilla vännen min
så var hon så bedrövad uti sinn
ett lätet barn hon uppå armen höll
och tårarna från hennes kinder föll.

4.

Godafton hälste jag den lilla vännen min
här har du åter Kalle vännen din
men vad är dett för barn du har hos dig
ack flicka var uppriktig emot mig.

5.

Hon svarar ej men brister uti gråt
för Kalle jag och du skall skiljas åt
för jag otrogen varit emot dig
men Kalle du kan väl förlåta mig.

6.

Kan någon säga var jag skall få en vän
till vilken jag kan sätta kärleken
till vilken jag i kvällens stund kan gå
och njuta balsam i mina ungdoms år.

7.

Vill någon veta vem visan diktat har
är dett en sjöman både käck och rar
han seglat har nu i en säker hamn
men lidit skepsbrott i sin flickas famn.

Slut

Tecknat av Allan Strömgren

Husarvisa.

1.

Vid skånes husarer där värvning jag tog
och bort ifrån hemmet och fjällan jag drog
att tjäna min kommung och fädernesland
så lättsinnigt tog jag dess bojor och band.

2.

Jag drömde om krigarens härliga tott
men ack dessa drömmar de flöga snart bort

jag önskar mig redan långt bort härifrån
långt bort ibland böljornas ljublande sång.

3.

Ty om morgonen man ej längre sträcka sig får
precis kl. 5 då reveljen den går
ja då skall man upp för att sträcka sin säng
och sedan till rykten i flygande fläng.

4.

Vi hästarna rykta med iver och flit
men ofta så stannar dess brinnande nit
då ropar korpralen: Ja rykta nu på!
och strax börjar skrapor och borstar att gå.

5.

Ja nu ha vi vattnat och fodrat ackså
å hästarna sparkas och bitas och slå
sen hålla vi korum de går så galant
Gud bevare vår konung vi skrika så grant.

6.

"Höger om march!" då kommandot dett hörs
och upp till kasernen då åter vi förs
precis kl. halv 7. hörs trumpetens signal
som bjuder på kaffe och sillen så smal.

7.

Vi fara och flänga som hin i en bruk
från höger och vänster så skrikes dett skusk
ibland ifrån köket man bruns faller ner
då får man en örfil som intresse ger.

8.

När timman är slagen och vi slippa ut
så gladligen sen mot kasernen till slut
att draga skinnbyxor och stövlarna på
och sedan till stallet att sadla vi gå.

9.

Vi hästarna sadla med iver och fart
fast rida dett just inte är så rart
ty när man sig kravlat i sadelen upp
man glömmer sin arma värkande kröpp.

10.

Å, när som han stannat vi fått honom fatt
så är man i benen och knäna så matt
med språng skall man sitta i sadelen opp
så sätter hästkraken av i galopp.

11.

Att saxa vi också få lära oss här

dett är ej dett bästa jag därför nu svär
ty rätt som man går i den vildaste fart
med språng skall man ritta ur sadelnar

12.

Men tror ni på marken sen stanna vi får
nej tack ej vid gardet så lätt ej dett går
med språng skall man ritta i sadelen opp
om också man bryter båd armar och kropp

13.

Men när timman är slagen och vi slippa ut
jag sjunger min visa från början till slut
och tager mig också på nytt då en klar
och sedan åstad till min fjälla jag drar.

Slut

tecknat av Allan Strömgren

Vill du hålla mig kär.

1.

Vill du hålla mig kär
vill du vara min vän
ej i livet förhollande majdagar blott
O, jag frågar dig här

kan du älska mig än
då vår härliga ungdom förgått
Vad jag drömde som barn, nu jag sjeörjer
för Gud, Får jag kalla dig min, vill du bliva min brud.

2.

Mins du sommarens dar
då dett väl var förbi
med vår möda, och aftonen svalkande kom
vad dett underbart var
hur vi längtade vi
att få svärma i stjärnkvällen om
O, du knoppande blomma i kvnadens vår
O, du heliga kärlek vid ljugo år.

3.

Ej till joller och lek
jag dig bjuder som så
nej åt jordlivets allvar inbjuder jag dig
ack, din kind skall bli blek
och din lock skall bli grå
kan du offra din fägring för mig
Men vårt liv blir ej smekande du vors i bo
ty för mig är min möda den ljuvaste ro.

Jag vill våga mitt liv
jag vill giva mitt mod
jag vill stråva som roddarn på böljan
de sjö, o, mitt vänaste liv
har du kraft, har du mod
att med mig kunna leva och dö
Vill du dela mitt bröd, vill du vandra min stig
när jag kämpar, o, säg, vill du bedja för mig

5.

Ja den svage blir stark
då ej ensam han går
uti strid, och han fruktar ej motgångens hot
och dett finns ingen mark
hur förtorkad den står
där ej kärlekens blomma slår rot
Om dett mörknar i skyn om dett stormar på ha
vi ha hoppet, och tron, vi ha Gud och varann
Slut

Tecknat ad Allan Strömgren

Gångsång

1.

Vi gå över daggstänkta berg-fjällen
som lånat av smaragderna sitt färg-fjällen
Sorgen ha vi inga
blott glada visor klinga
på klart över daggiga berg fjällen.

2.

De gamla de klokare fjällen
vi äro ej förständiga som de fjällen
Ty vem skulle sjunga
om våren den unga
om vi voro kloka som de fjällen.

3.

Den vägen som leder till min vän fjällen
den är både stenig och sjämn fjällen
Jo därför vill jag taga
att stenarna bortlaga
på vägen som leder till min vän fjällen

4.

Om vägen ibland tyckes lång fjällen
om livet synes mörkt vägen gång fjällen

Ja då börja vi unga
så gladeligt att sjunga
Ty vägen blir kort under sång fallera.

Slut

Tecknat av Allan Strömgren

En krigares klagan.

1.

Jag fattar pennan uti min hand
för att få skriva om hårda band
för att få skildra mitt levnads kopp
hör på för eder dett rullar opp.

2.

Jag var en yngling om adertorn år
med glada tankar i livets vår
och sätt jag blicka mot framtidsland
ej tänkte jag tjäna Sveriges land.

3.

Men så den tanken uti mig far
tag blott du värvning och bliv husar
jag så mig värva bleo kronans kar
dett får jag ångra i alla dar.

4.

Dett liv som bjöds mig var inte värt
fast mången dumhet jag nu har lärt
civilla livet jag håller kärt
men krigarlivet är avskyvärt.

5.

Jag supa lärde i vänners lag
vi drucko bränvin varenda dag
dett är man tvungen som krigare
ty då glömmer sitt elände.

6.

Vi voro tvänne kamrater som
i staden fästat så grundligt om
men rusiga vi ju blev till slut
och kryssa hemåt fäntan prut.

7.

Så upp vi traska till en kopsrat
han fick på huvudet så han blev skrat
men därtill hadde ju vi ej lov
ty tänk er karlen han låg och sov.

8.

Han för befälet i kronans lump

kring halsen bär han en redgarnsstrup
och uppå armen han har två guld
gid karlen ett rep och tre skyvlar mull.

9.

Han skred rappat ty dett går ej ann
att röra vid den som är förman
för i arresten dett genast går
och sen där brottet man sona får.

10.

Snart bled dett krigsrätt och jag bled fåld
och domen för mig bled också täljd
den lydde så du skall sitta kvar
uti arresten ettlundra tjugo dar.

11.

Dett är ju icke ett farligt brott
jag emot krigslagen har begått
men den tiränpas så strängt mot oss
om med korpsraler man går o slås.

12.

Vid juletid uti min cell
jag satt och grubblade så mången kväll
jag tänkte ofta hur hårt ändå

att sitta ensam i denna bur nu få.

13.

Den tjugråttonde var mitt val
att bliva fri från arrestens kval
dock pinan för mig den än blir lång
att leva kvar uti kronans tvång.

14.

Nu önskar jag blott jag vore fri
från detta helvetes slaveri
sen får jag väl ta min tiggarstav
förtidig blir nog min kalla grav.

15.

En gång skall frihetens timma slå
dett sista tapto en gång skall gå
en ljusning jag där i östern ser
som inte skymes av träsor mer.

16.

Nu slutar visan i denna stund
och sanning tigger där för dess grund
jag vågar inte att skriva mer
ty då kanhända jag streffas mer.

17

Kamrater ni som i frihet går
lag aldrig vårvning och blid husar
ty ropet skallar för er vänd om
så fort ni länker på Pansars dom.

18.

Nu pennan slänger jag i en vrå
dett är ju hädiskt att sjunga så
här bör man vara beskedligt from
länk Pansars bot den står ännu tom.

Slut

Tecknat ad Allan Strömgren

Jackra maj.

1.

Dett var en gång så sagan är
solen sken så klar
och blodet brann och han var kär
hon blott sjutton år
Dett var en gång, en sagans sång
Kärlekens melodi
med blod i brand

och ros i hand
lyckliga sjunga vi
Refr: Dett var en vårens kväll
en kväll i vackra maj
minns du hur björkarna doftade vår
vinden som smekte ditt lockiga hår
och blomman som du bröt
till kransen som du knöt
vår lyckas krans i skummande kväll
kärlekens kväll i maj.

2.

Han var en ung och käck student
fylda nitton år
hon var en lös som aldrig kännt
kärlekens ljuva vår
en aftonstund, i grönan lund
De möttes för första gång
med hand i hand
i lycko land
lyckliga sjunga de
Refr: Dett var i vårens kväll, en kväll i sköna maj.

3.

Men ung blir gammal åren gå
även rosor då
men snart nog mörkret faller på
dett blir höst och snö
de unga tu, som gamla nu
De vänta på slutet en gång
men ibland, de hand i hand
sjunga de sin ungdomssång
Refr: Dett var en vårens kväll.

Slut

Tecknat av Allan Strömgren

Kärleksvisa.

1.

Dett förflutna kommer aldrig åter
du sälla tid hur kan jag glömma dig
fåfängt jag din sna bba flykt begråter
ty du har evigt, evigt flytt från mig.

2.

Jag glömmer ej den skäna ungdoms tiden
och alla nöjen som medföljde den

men som en dröm vår tid är snart förliden
och en minut ej återfås av den.

3.

Nog minnes du de många ljuva stunder
som vi hos varandra njutit har
vi sade då att himlen gjorde under
om vi ej finge bli ett älsta par.

4.

Minns du då du sade mig de orden
då du räckte ut din hand mot mig.
för skall himmeln falla ner på jorden
förrän jag skall övergiva dig.

5.

Ack hur kan du detta hjärta ömma
dett som klappar blott för dig min vän
säg, o, säg hur skall jag kunna glömma
den förflutna ro jag haft hos dig.

6.

Nu är dett gjort nu har du övergivit
och tänker aldrig mera bli min vän
du skaffa dig en make uti livet
men laga blott att du blir nöjd med den.

7.

Ty när ej äkta makar intill döden
varandra älska uti nöd och lust
då är dett ett av världens största öden
ty var skall då ens maka finna tröst.

8.

Men du kan ej detta öde klandra
då du själv har brutit löftet ditt
du älskar mig men även många andra
från sådan falskhet var mitt hjärta fritt.

9.

Dig är förlåtit vad du mot mig felat
jag skall ej bära hat till dig därför
men aldrig giver jag mitt hjärta delat
nej helt odelt detta dig tillhör.

10.

Jag skall bedja Gud för dina dagar
dig jag önskar vad jag själv ej har
himmelns glädje alla dina dagar
ty för mig finns ingen glädje kvar.

11.

Men vi mötas i dett sälla landet

där som en evig, evig glädje är
där som en vän den andra räcker handen
och aldrig aldrig mera skiljas åt.

Slut

Tecknat av Allan Strömgren

På Kungsholms strand.

1.

På Kungsholms strand vid Mälarviken skönjer
en liten vrå utav vår huvudstad
och där bred vid står ett plank som nästan döljer
en lika grå som gammal husfasad.

2.

Och dessa höga gråa kalla murar
förtälja kan om så mycket skämt och skratt
ja dessa murar även kan omtala
så mycken sorg mången sömnlös natt.

3.

Och frågar du kanske vem som bor därinne
jo dett gör flickan klädd i snövit skrud
jo dett gör flickan som lagt bort sitt ädla sinne
som brutit har emot Guds sjette bud.

4.

Till Kungsholms strand mång tusen tanke ilar:
mån livets tanke har förflytt i den
ja mången flicka som också har bort kastat
en sorgsen tanke på sitt barndomshem.

5.

O, flickor sörjen ej för vad ni blivit
nej stämmen upp uti ett muntert skratt
ty jag tycker då man endast en gång lever
livet, så tycker jag att dett skall levas glatt.

6.

Och jag som själv har dicktat dessa rader
har tidit skeppsbrott uppå nöjets had
jag har för länge sedan glömt Gud fader
och keyssar nu tills skutan går i kvad.

Slut

tecknat av Allan Strömgren

Gentlemannen.

1.

Kvinnan påstår som man vet
att vårt land på gentlemän har brist

mannen saknar artighet
och är blott och bart egoist
fast hon kallar mej plibej
jag för henne alltid står på lå
hur hon än behandlar mej
underdånigt svarar jag som så.

Refr: Jag har gjort så mycke som jag kan
allt som fodras ad en gentleman
jag har varit kvinnans slad
hennes man och vän i kanske lite mera
men dett räcker ändå inte till
kvinnan vet ju aldrig vad hon vill
för gör man så eller så är dett aldrig bra ändå
men kvinnorna dom är bra att ha.

2.

Och på spårvagn jämt jag står
bänkarna ad kvinnorna besatt
jag har gift mej varje år
för att kvinnan hon skall få en plats
när ibland som jag ej bort
vandrar hem en morgon lite glad
och man frågar vad jag gjort

alltid lika artigt svarar jag.
Refr: Jag har gjort så mycke som jag kan.

3.

I mitt äktenskap nu sist
var min fru en ljusande brunett
och som sann idealist ville hon betyda
ju min ätt, varje dag hon önskade
vi en honarvinge skulle få
artig som jag alltid är
svarar jag helt underdånigt då.
Refr: Jag har gjort så mycke som jag kan.

Sent
tecknat av Allan Strömgren

Husarene Sanbe.

1.

En visa mig lyster att sjunga
som mången till hjärtat skall gå
hur gräsligt ett mord som här hände
strax utanför stan härom dan.

2.

Se ynglingar kommo från krogen
de skulle begiva sig hem
då en av dem ropade bröder
kom låtom oss slåss men med vem.

3.

Husarer de ropade alla
vi vilja ju se däras blod
lag käpparna med om vi falla
vi reser väl oss upp igen.

4.

Men nu möter Lantz uppå vägen
en hop som husarer vill slå
han kunde väl aldrig dock ana
mot döden han nu skulle gå.

5.

Så hövligt han svarar till stallet
jag vakten skall hava i natt
ja ditt kan väl nog vara fallet
men först skall vi ha lite glatt.

6.

Så flögo de på honom alla

ett käpprapp i pannan han får
så att han till marken sågs falla
men snart åter upprätt han står.

7.

Nu käpprappen hagla på honom
och vanmäktig störtar han ner
och djuriskt de honom arbeta
men modigt mot döden han ser.

8.

Han sökte dock manligt sig värja
med både besinning och mod
men han var ju ensam mot alla
snart heden den färgas av blod.

9.

Så hastigt dett blodsdådet skedde
kamrater nu först hunno fram
kom genast de började ropa:
hjälp gossar de slå ihjäl Lantz.

10.

Från kasernen nu skyndade vakten
till platsen där slagsmålet stod
och mördarna togo till flykten

men Lantz han låg i sitt blod.

11.

Men löjtnantens röst hördes ljuda
polisen skall hava rapport
och genast polis och husarer
på jakt efter mördarna för.

12.

Till mördarens hem de snart kunnit
en stor och hämdlysten trupp
i lagens namn skall här nu öppnas
så ljuder i natten ett rop.

13.

O, suska och gråt arma moder
din son nu snart bojorna bär
du lidande nygifta maka
din maka en mördara är.

14.

Och barnet i vaggan syns sträcka
mot fadern med armarna små
o, Gud han med ånger nu suckar
kan jag ej förlåtelse få.

15.

Och mördarna alla de lida
nu ångerns förfärliga kval
i bojor de arma försona
sitt grymma och blodiga brott

16.

Men Lantz vilar nu uti graven
hans minne dett kver dock kvar
hans fästmö skall sent honom glömma
hon minnes sin vän i alla dar.

Slut

Tecknat av Allan Strömgren

Dett gjorde mamma när mamma
var flicka.

1.

Jag kan väl ej annat än klaga och ropa
som äger en mamma så sträng
var morgon, när kl. är sju skall jag sopa
och sen skall jag bädda min säng
och sen får jag gå där så ensam och nicka
månn mamma dett gjorde när mamma var
flicka.

2.

Men jag är ju redan en fjorton års flicka
som känner, förnimmer och hör
och därtill jag äger ett älskande hjärta
som klappar jag vet väl vem för
men jag är förbjuden på gossar att blicka
fast dett gjorde mamma när mamma var flicka

3.

Jag sjöng på en visa om kärlek och svika
en gång när jag satt i en vrå
om kärlek, min flicka hörs mamma predika
är något du ej bör förstå
på kärlekens väg är så lätt att sig vricka
men mamma hon gick den när mamma var flicka

4.

I kväll skall jag träffa min Kalle på isen
dett är mitt fasta beslut
och mamma skall ej få ett nys om kurtisen
ty då får Karl Göransson slut
vi gå uppå vägen dit ingen kan blicka
ty dett gjorde mamma när mamma var flicka.

5.

När Gjugo jag fylt får i frihet jag vandra
fru Göransson heter jag då
ett hus skall vi ha som är högre än andra
och mitt i en stad skall dett stå
och vi skola ha både Gjungfru och amma
ty dett hadde mamma när mamma bled mamma

Slut

Tecknat av Anna Strömgren

Lösöre aktion.

Genom öppen och frivillig auktion som på stället förrättas kommer följande att säljas till den högst-bjudande. En i gott stånd varande matsmältningsmaskin av mjaste modell, en backer och väl vårdad kärlek två liter passande till utsäde. Fyra livspund gråt, tre meter landa-guislan förti större och mindre osanningar ett parti käringsvaller samt en i en halv barnstrumpa.

m. m. m.

Sent

[illegible]an Strömgren.

Önnan.

Herr
Anan, Strömgren
Förstörsholm

Herr
Anan, Strömgren
Önnarys
Förstörsholm

171

Denna Bok Tillbör

Korpralen 15/4

K. A. Karlsson

N. 7 Malmö

Quay Strömgren

172